ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ 1992

No. 6 JUNE 1992

ПРОМІНЬ

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ РІК XXXIII

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Наталя Макаренко

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число ..... $ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXIII JUNE No. 6

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Natalia Makarenko

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy ..... $ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Publication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Надя Сахар — Українці в Канаді: тоді й тепер ... 1
Віра Смерека — Ми є 1
М. Г. — Сад Лео Мола, Вінніпеґ, Ман. 2
Дмитро Шувера — Українським піонерам 3
В. С. — В 50-ліття жертв Києва, Олдгам, Англія 4
Юхим Красноштан — Народній талісман 5
Лариса Мурович — Софроній Мандрик 6
Олександра Василащук — Весна. Моє село 6
Справа журналу „Промінь" Провінційна Управа Сук, Вінніпеґ, Ман. 7
О. Г. — Юрійова роса краща од вівса 8
Окружний з'їзд відділів СУК і ТУС, Вернон, Б.К. 9
Окружний з'їзд, Брендон, Ман. 10
Відділ ім. О. Кобилянської СУК, Суррей, Б.К. ... 11
Відділ Союзу Українок ім. Л. Українки, Вотерфорд, Онт 13
Святкова академія на пошану Лесі Українки і українських жінок-героїнь Ґримсбі, Онт. 14
Річні збори відділу ім. Олени Пчілки Ейлшем-Кадет, Саск. 14
День членства — Відділ СУК ім. Л. Українки, Вінніпеґ, Ман. 25
Наталя Забіла — І знов весна 25
Свято Т. Шевченка при парафії св. Іллі в Едмонтоні 26
60-літній ювілей відділу ім. О. Кобилянської, Смокі Лейк, Альберта 26
Ми співаємо 27
— Браві астронавти 28
Бл. п. Архипресвітер Михайло Боднарчук 28
Бл. п. Марія Марко 30
Бл. п. Анна Галик, Вотерфорд, Онт. 31
50-ліття подружнього життя о. Василя і добр. Марії (Варвари) Павенських 32

CONTENTS

Honouring our Pioneering Members: Part 3 Stephanie Gorchynski, Maria Keller, Anna Rollack 15
Current Affairs: Helen Raycheba — Greenpeace and Ukraine 17
Conference News: The Ukrainian Religious Tradition in Canada 20
Reports: Annual Report: U.W.A.C. Sophia Rusova Branch, Toronto 21
Voyage: Dr. Janice Kulyk-Keefer 22
Cultural Scene: Chernobyl — The Aftermath: Kathy Nicholaichuk 23
Promin Press Fund 32

На першій сторінці обкладинки — Лео Мол працює над скульптурою лісоруба.

УКРАЇНЦІ В КАНАДІ: ТОДІ Й ТЕПЕР

Цього року святкуємо століття перших українських поселенців у Канаді. Вони залишили свій рідний край і прийняли Канаду за свій край.

Вони покинули свою родину, культурні і релігійні організації, свою спадщину (традиції, звичаї) і вступили в життя нової країни з новими для них звичаями і традиціями.

Хоч і були вони вдячні новій країні, що прийняла їх, початки їх без грошей, мови, родини були сумні і дуже тяжкі. Пройшли довгі роки, коли покращилось їхнє життя. Голими руками побудували церкви, щоб було де спільно молитися, побудували будинки, де можна було сходитись і проводити свою культурну і національну працю, де організувались Рідні Школи.

Хоч як тяжко і трудно піонери працювали на користь прибраної батьківщини, канадійське суспільство старалось денаціоналізувати їх, „засвоїти" нових іміґрантів. І так впливали на нових іміґрантів, що вони мусіли міняти свої імена, відрікатись своєї мови, спадщини, а часом і церкви.

Після другої світової війни приїхала нова хвиля українських іміґрантів. Як і перші, приїхали без грошей, мови, часто без родини. Але вже церкви стояли. Існували школи, організації. Разом з українськими канадійцями скріпили віру, культуру, мову. Церква стала осередком життя релігійного і культурного.

В ці роки Канада побачила, що в ній крім англійської і французької культури існують інші етнічні культури, а серед них дуже визначилась українська.

Канадський уряд оцінив внесок української культури (а також і інших) і став допомагати розвиткові цих культур фінансово.

Наші предки турбувалися, щоб закріпити своє життя в новій країні матеріяльно, а потім і духово. Тепер канадське суспільство прийняло мозаїку інших культур. Це нам явне на таких імпрезах як „Герітедж дейз", „село" і інше. Одначе, щоб затримати це все і закріпити, потрібно активно працювати, переборювати різні труднощі, яких не бракує.

Які ж ці труднощі?

Попереше, мішані подружжя. Праця родини зберегтись українською є дуже тяжка: різна мова, різні звичаї.

Подруге, наше народнє господарство:

а) Родина не живе спільно, як було на початках. Члени родини розходяться: їдуть до школи, йдуть на працю до міста. А це приводить до загублення зв'язків з українською родиною.

б) Коли молоде подружжя відривається від батьків, тратяться зв'язки, мова, звичаї. Народжується нове покоління, яке оточує чужа культура.

Як цьому помогти?

Ми мусимо вчитись від піонерів, які сто років тому присвятили своє життя, щоб зберегти українську ідентичність (мову, культуру) і зуміли передати це нам, своїм дітям.

Пізніша іміґрація скріпила наше церковне і культурне життя. Церква й надалі лишилась осередком не тільки релігійного, а й культурного життя. Церква — це зв'язок віри, культури, мови та товариського життя.

Сьогоднішнє покоління має інші потреби. Ми мусимо присвятити час і свою працю, щоб нове покоління мало бажання продовжувати нашу працю, підтримувати нашу православну віру, нашу українську культуру і мову, і щоб зуміло це все передати наступному поколінню.

Надя Сахар
Едмонтон, Альберта

МИ Є

Ми є! Були...І будем!
Катерина, Петро, Валуєв...
Ленін, Сталін, Брежньов...
Комунізм, Фашизм, Імперіялізм...
Ми є! — Чуєте?! Ми були — читайте!
Ми будемо! — Знайте!

Віра Смерека
Англія
9. 2. 1992 р.

САД ЛЕО МОЛА

Центральний парк міста Вінніпеґу, Асинибойн Парк, крім зоопарку, розвагових та мальовничо-квіткових своїх частин, збагатився ще одним куточком — це Сад Лео Мола (Леоніда Молодожанина). Сад Лео Мола — це твір мистецького генія-скульптора колосальної творчої сили, й таланту, що його променює з себе Лео Мол — уродженець північно-західного закутка нашої землі — Волині. Ця земля спородила багато славних людей в нашій історії й культурі. Можна згадати кількох, наприклад, Князя Острозького, Лесю Українку, Михайла Грушевського і т.д. Я певний, що Лео Мол не буде останнім.

Чим різниться Сад Лео Мола від сусіднього квітково-ботанічного саду English Rose Garden? Сад Лео Мола славиться не розами чи іншими квітами, а скульптурами. Тут їх багато, і не лише статуї-пам'ятники. При вході в Сад вас зустрічає гуцул з величезною трембітою (the trumpeter). Дальше ви побачите пробну модель Шевченка, з якої пізніше Мол створив пам'ятник Кобзареві у Вашінґтоні. Тут же й родина перших поселенців в Канаді, різні статуї жінок у водограї в різних позах, дикі канадські звірі (ведмеді, лосі, олені і т.д.), лісоруби в Канадських лісах, перші пілоти (bush pilots), що тримали контакт із зовнішнім світом та багато інших скульптур Лео Мола.

Передвідкриття (preview), на якому був присутнім, відбулося ще в жовтні м-ці перед випадом снігу. Але повне відкриття Саду разом з будинком, в якому будуть розміщені картини Лео Мола й безліч дрібніших скульптур, відбудеться весною 1992 р. Треба ще сказати пару слів про історію виникнення цього казкового Саду в Вінніпезі, а також про самого скульптора.

Ще в лютому 1989 р. наш приятель і великий любитель мистецтва Hartley Richardson написав листа до мера Вінніпеґу Norrie, в якому пропонував створення такого Саду. Міська управа одобрила цю пропозицію в липні 1990 р. і затвердила початковий фонд в сумі 100,000 дол. У вересні 1990 р. почалася додаткова збірка фондів на спеціяльний будинок, в якому будуть розміщені картини й статуетки Лео Мола. Вже на початку 1991 р. міська управа одобрила бюджет на закінчення проєкту в сумі 899,000 дол. Офіційне відкриття будинку й Саду Лео Мола відбудеться весною 1992 р.

Лео Мол народився в Україні (Волинь) в 1915 р. Студіював мистецтво в Берліні та в Академії Мистецтв в Газі (Голандія). Його твори є в мистецьких галеріях в Онтаріо й Вінніпеґу, а також у США, Англії, Німеччині, Італії, Голандії та в інших Європейських країнах. Він є творцем пам'ятника Шевченкові у Вашінґтоні, а в Канаді — Діфенбейкерові в Отаві та Князю Володимирові в Вінніпезі.

Бажаємо ще довгих років життя в добрі і здоров'ї цьому геніяльному скульпторові, яким гордиться наше українське суспільство в Канаді.

(М.Г.)

Пам'ятник Т. Шевченкові в Вашінґтоні, 1964 р.

УКРАЇНСЬКИМ ПІОНЕРАМ

Про вас, піонери, я цю пісню співаю,
Як ви виїжджали із рідного краю,
Як ви їхали в незнану далеку дорогу,
З трепетом в душі молилися Богу.
Про тую країну ви мріяли в снах,
хоч билося серце тривожно в думках.
Та не було сили, щоб вас спинила,
Ні буря на морі, ні страшна хвиля.
Ви знали, що ждуть вас злидні й страждання,
Та в вас була віра і сильні бажання.
І ті ваші мрії скоро здійснились,
У новій країні очі відкрились.
Широкі простори, ліси і мочери —
Все те ви згадали при святій вечері,
Згадали ви брата і сестру рідненьку,
І з плачем згадали Україну-неньку.
Вам серце давило каменем у грудях
У лісі, під снігом, у маленькій буді:
Свічечка на скрині, все так примітивно
У лісі, в пустині.
Так сумно і страшно, нікого не чути,
Хіба коло буди заорують кайоти,
А ви у молитві, заливаєтесь сльозами:
„О, Боже наш, Боже, що тут буде з нами?
Тут ліси безмежні і тяжка зима
До весни далеко, в нас хліба нема.
Діти в нас маленькі, ще й жінка хворує,
В цих лісах безмежних хто ж нас порятує?
Допоможи Боже зиму перебути,
Піду хоч на край світу хліба роздобути!

Ми знаєм, як то було,
Хоч давно те проминуло,
Та для нас то є наука, щоб навчити свого внука
Щоб то наші внуки знали,
Як їх діди бідували.
То були тяжкі часи, завезли їх у ліси,
Поскидали під корчі серед хмари саранчі,
Ніхто ними не журився і нікому сон не снився,
що за тих синів землі співатимуть ще й пісні.
Кругом них були ліси, в лісах кози і олені.
Все те можна було мати,
та не було де хліба взяти.
Та українці, сини землі, ліси палять і корчують.
Сокира, палка і рискаль, ще й руки тверді, як сталь.
Отака була машина — працювала вся родина.
І так ішов рік за роком, вони ішли твердим кроком,
А за ними — земля чиста, на ній пшениця колосиста.
Хвилі грають, як на морі, ще й худоба на оборі.

Отак вони проживали, дітей в школу посилали.
І так діти виростали.
З них є всякі фахівці, є фармери-торгівці,
Є лікарі, адвокати та є вже з них і в сенаті,
Є посли і міністри, вже й в парляменті можуть сісти,
Є вчителі, професори — вони вже вчать вищі школи,
Їх батьки були селяни, вони ж вийшли в вищі сани,
Підприємства свої мають, інститути закладають,
Не забули і за те, що в нас здавна є святе.
Будують церкви православні, що на весь світ славні.
Так ті перші поселенці прислужились своїй неньці.
Усім своїм турбувались, чужому не поклонялись,
І за всі ті тяжкі труди вічна пам'ять за них буде.
Тепер гляньмо на сучасне.
Всюди в містах гарно-красно,
Тим, що живуть на фармах, не такий вже той страх,
Бо вже є такі машини, що не треба гнути спини.
Отак Канада вже змінилась — все техніка заступила,
І такий уже став світ, що мухою став чоловік.
Попід небеса літає і чогось він там шукає,
Та вже й Бога зневажають, бо атомні бомби мають.
Ми ж бо будьмо осторожні і спокійні і побожні,
Бо є в Бога таємниця, що не знає жодна птиця.
Бог, Премудрість — така сила, що безконечний світ створила.
Де ж є вчений на цім світі, щоби міг збагнути
Як на світі все створилось і як ще може бути?
Правда, вчені збудували маленьку машинку,
На те Бог уділив їм розуму частинку.
Перед Богом всі однакові, бідні і багаті.
Як хтось би мав золота міхи, а немає із дітей потіхи,
То радість йому така, як фармерові з порожнього міха.

Тут не треба і писати, бо це, кожен знає,
Все на світі є від Бога, тож всяко буває.

Якби мав окуляри, може б краще написав, бо зір в мене вже слабий, та й слух уже не такий, та й рука вже не змагає, ледве олівець тримає, то ж ніхто не буде дивувати, що старий фармер (маю 95 років!) не міг краще написати. Тепер живу як чернець, сам в хатині — дід, старець!

Дмитро Шувера
Гримсбі, Онт.

В 50-ЛІТТЯ ЖЕРТВ КИЄВА

В неділю 9-го лютого 1992 року заходами Відділу Товариства Українських Жінок ім. Олени Теліги в Олдгамі було влаштоване окружне відзначення пам'яти Патронки Товариства Українських Жінок ім. Олени Теліги в Англії — Олени Теліги та Героїв Києва, які загинули геройською смертю в 1942-му році, і знайшли свій життєвий кінець з тисячами жертв Бабиного Яру біля Києва.

В Парафії св. Володимира УАПЦ м. Олдгаму після Богослуження була відслужена Панахида. Співав повністю знаний хор „Дніпро", всі люди молились з свічками у руках. Проповідне слово про Олену Телігу, її попередницю що загинула геройською смертю, Ольгу Басараб і багатьох українських жінок-героїнь сказав настоятель парафії о. Михайло Дяченко.

В залі Домівки Об'єднання жінки під керівництвом пані Катерини Починюк, голови відділу Товариства в Олдгамі, влаштували спільну трапезу — поминки. За накриті столи засіла велика громада м. Олдгаму і околиць. Всі частувались багатими приправами жінок і в дружній родинній атмосфері творили одну українську сім'ю, що живе духовістю рідного краю. В час обіду-тризни коротку доповідь про Олену Телігу і поляглих Героїв сказала голова Товариства пані Віра Смерека. В своїй доповіді вона підкреслила, що за заповітом Шевченка „До мертвих і живих, і ненароджених..." народ складається з безперервного ланцюга поколінь, що тягнеться безконечністю з роду в рід. А тому ми духово єднаємось з тими, що відійшли у Вічність, і продовжуємо їх діло. В цьому 1992-му році ми вшановуємо пам'ять Жінок-Героїнь і тисячів борців за Україну, що загинули в час німецької навали на Україну 50 років тому, в трагічному 1942-му році.

Поміж ними впала жертвою Патронка Товариства Українських Жінок в Англії Олена Теліга, поетка, письменниця, провідниця молоді, редакторка журналу „Літаври" в Києві і Голова Спілки Письменників. Жінка, що лишила науку для нас всіх у духовім, політичнім і побутовім світогляді. Бо коли перечитати її твори „Партачі життя", „Прапори духа", „Братерство в народі", „Сліпа вулиця", „Якими нас прагнете" і її вірші „Мужчинам", „Відповідь", „Поворот", можна виробити ясний світогляд, життєвий, як жінки, громадський, як людини, і політичний, як українця-патріота України.

Разом з Оленою Телігою в застінках ґестапо загинув її чоловік Михайло, редактор Іван Рогач, проф. Гупало, ред. Кошик, Василь Корбин, Ігнатко, М. Олійник, Оршан-Чемеринський, — сини Закарпаття, Галичини, Буковини й Волині, що безстрашно йшли відбудовувати державне життя України.

Багато знаних і незнаних героїв загинуло в боротьбі з наїзником в ті страшні роки, 50-ти ліття яких ми цього року відзначаємо.

Пам'ять про них в рідному краю довго замовчувалось.

Лише цього року в рідному Києві, коли ожили безсмертні ідеї, за які вони зложили своє життя на жертвеннику Батьківщини, ожила в рідній столиці пам'ять про них.

Доповідачка поінформувала, що Товариство звернулося ще минулого року до Міської Ради Києва гідно вшанувати пам'ять Патронки Товариства Жінок Англії та всіх героїв міста Києва, які загинули в Бабиному Яру.

У відповідь Міська рада Києва повідомила, що є створений спеціяльний Комітет по відзначенню пам'яти Жертв Бабиного Яру, який плянує видати Книгу-Пам'яти та розпочати будову Меморіялу. На цю ціль Товариство передало свої пожертви і в січні цього року вже одержано Книги Пам'яти, які розіслано Відділам Товариства. У вступному слові цієї Книги-Пам'яти є прохання подавати до Міської Ради Києва імена людей, які загинули в Бабиному Яру Києва і які ще не є занесені в Книгу-Пам'яти.

Святочні відзначення пам'яти Олени Теліги, Жінок-Героїнь та Героїв Києва було доповнено читанням віршів Олени Теліги, які прочитали пані Марія Ной і пані Галя Данилюк. Присутній на Святочнім Вечорі письменник Юрій Покальчук з Києва, як очевидець, розказав про історію знехтування пам'яти Жертв Бабиного Яру в повоєнні часи та про перше багатолюдне вшанування їх пам'яти минулого року.

В товариських зустрічах громада довго обмінювалася думками і серед дощевої сірої зими Англії творила тепле коло дружньої української родини, що живе усією духовістю України — її сумним минулим, творчим сучасним і надіями на світле майбутнє.

Як і що-року в пам'ять своєї Патронки Олени Теліги в річницю смерти її Товариство пересилає свою пожертву на Український Золотий Хрест, що несе поміч Україні.

Англія, Лютий 1992 р. *В. С.*

НАРОДНІЙ ТАЛІСМАН

ДЕЩО ПРО КОНТЕСТ І ВИСТАВКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСАНКИ В ЕДМОНТОНІ

Якщо ви, шановний читачу, приїздили у Веґревіль, чи проїжджали біля цього міста, то обов'язково бачили при в'їзді величезну писанку. Ця українська красуня стала символом Веґревіля, можливо, якщо тут прийнято, увійде, як часточка у герб цього міста.

І вже в наш час, на зло французам, чи на радість українцям, громада вирішила прикрасити в'їзд до міста своєю національною, рідною писанкою. Запросили відомого художника-писанкаря Павла Цимбалюка з Едмонтону і він створив те диво-дивнеє, яке милує зір всіх, хто буває у цьому чудовому куточку Альберти.

Це вже стало хорошою традицією: з приходом Великого Посту управа українського музею Канади проводить виставку української писанки і конкурс на їх розмалювання, серед дітей, юнаків і юнок та серед дорослих.

Так було і на цей раз. Лише перед учасниками конкурсу було поставлено вимогу, що взори писанок мають бути автентичними і традиційними українськими і намальовані лише на курячих яєчках.

Директор українського музею Канади Мирослав Куць запросив на це свято відомого на американському континенті знавця української писанки Зенона Елиїва, який розповів про символіку української писанки. А після того, як закінчилися традиційні промови та привітання і відвідувачі підкріпилися кавою та солодощами, ми з гостем з Рочестер Нью Йорку вдруге оглянули цю незвичайну виставку.

Ось під склом гарно викладені окремі писанки з 800, які зберігаються у колекції покійного Дамяна Горняткевича, професора Альбертського університету. Вже дванадцять літ немає пана Дамяна, а його писанки, передані на виставку його дружиною Дарією Іванівною, милують зір всіх, хто побував на цьому справжньому святі мистецтва.

З часом писанки в усіх країнах, де проживають українці, почали міняти свій першозданний вигляд. Гарні українські взори появились на качачих, гусячих і навіть страусових яйцях. Тут майстерністю відзначились Андрій Узвишин, Вальтер Коста, Наталка Таланчук, Честер Кус та ін.

Окремо слід сказати про цілі сюжети, які намальовані на гусячих і страусових яйцях. Це ж треба мати хист, уміння і довготерпіння, щоб намалювати на яєчній шкарлупі „Тайну вечерю" та інші картини на релігійні теми, як це зробила Лезія Дезман — справжній митець писанкового малюнку.

Довго затримувались відвідувачі біля шести писанок на гусячих яйцях, які представила на виставку справжня майстриня-художниця Лавренка Кенакіна. Богдан Хмельницький і запоріжські козаки, зображені на тому тендітному терені, дивляться немов живі, ніби з екрана телевізора чи німого кольорового кіно.

Всього біля 600 писанок з Канади, Америки, інших країн було представлено на цій цікавій виставці. І кожна має свій оригінальний орнамент, свою, ні на яку іншу не схожу привабливість і красу.

Члени журі підвели підсумки конкурсу писанкового мистецтва. У своїх вікових категоріях перші місця завоювали Ева Тамяк, Даглас Галов та Сузен Боратинець. А всього відзначено 27 чоловік.

З Павлом Цимбалюком, автором великої веґревільської писанки, ми не зустрілися. Але побачили, як вправно і вміло розписує писанки його мама Єлисавета Цимбалюк. І присутні ще раз переконалися в тому, яка то кропітка і довготерпелива справа. Її в наш час дещо вдосконалено: замість свічки користуються електрикою. Але ж яке вміння, витривалість і наснагу треба мати, щоб із звичайного яєчка створити справжнє народнє мистецтво, народній талісман, яким захоплюються люди в усьому світі.

Виставка закривається. Директор українського музею Канади Мирослав Куць і великий знавець української писанки Зенон Елиїв вручили переможцям премії під оплески присутніх. До побачення, талісман народу, українська писанко! До зустрічі наступного року!

Юхим Красноштан
м. Едмонтон. Канада.

Лариса Мурович

СОФРОНІЙ МАНДРИК

Над Прутом шумливим — Шипинці — древнє
село історичне
Дало піонера Канаді, першого із Буковини!
Відчуймо його прощання, що мусило бути величне,
Як зором обняв широко розкопані ядра долини.

●

— Я син землі...Софроній Мандрик...з родиною
нині
Поїду шляхом лелек...Я діток заради мушу!
Хай розуму вчаться у вільній Кленовій Країні,
Бож тут...Ох, Шипинці, за вас я віддав би душу!

●

Село моє рідне, чи чуєш? Тебе я на „ви" прощаю
І вас я, Шипинці, мов сонце засвічу за морем!
Поїду як „русин"...Тут Русь дивокорінь одвічний
має,
Незламний наш корінь, всупереч вихрам суворим.

●

Іван Прокопович ось викопав хату в підземнім
глибі,
А глечики в хаті — з узором спіральним...Мій
світе милий!
Я низько клонюся вам предки високі: щире
спасибі,
Що свідків прадавности вашої нам в мистецтві
лишили!

●

Прощаю, прощаю й дві урни із вашим нетлінним
прахом,
Що тисячоліття лежали в земних шарах біля хати!
Чи тільки здається? В одній хтось заскиглив
зараненим птахом,
Аж серце здригнулось: „ой, тяжко-тяжко свій
край покидати!"

●

Я ж мушу! Як Богоугодник не раз я голос чув
Божий:
„Їдь! Їдьте! Плекайте в дітях Моє і Народнє
Коріння!
В думок чужих скиби, якби й зневажав люд
ворожий,
Про Русь-Україну посійте дорідне насіння!"

●

...Софроній Мандрик ще перехрестився тричі в
покорі
І, сльози змахнувши, припав до святої землі
вустами.
Крильми злопотіли лелеки. Затихла буря на морі.
Услід кораблеві вже сонце пливло, пливло
небесами.

Олександра Василащук

Олександра Василащук народилася і живе в прегарному селі Шешори на Гуцульщині.

За фахом учителька музики і мистецтва. Тепер на емеритурі.

Пише вірші, складає пісні та милують око створені нею картини, вишивки.

О. Василащук активна в Союзі Українок та громадському житті села Шешор.

ВЕСНА

Обізвалася рання весна
Легкокрила, грайлива, ясна
Срібним дзвоном попід небеса
Закосичена диво-красна.

Фіялковий оркестр вигравав
Плескав хвилями збуджений став.

Обізвалася рання весна
Ой, майбутнім врожаєм рясна,
Мажорними співами пташок
І клекотом річкових загат.

Поспліталн берізки косу,
Задивились на весну-красу.

Обізвалася рання весна.
Дощовими зливами сповна,
Із вітрами із тучами хмар,
З срібним дзвоном овечих отар.

І заграла в сопілку весна,
Плила музика, тиха луна.
Понад гори, поля й ліси
На всі гами на всі голоси.

Навівала чарівнії сни,
Які сняться лише у весни.

Підійшла до віконечка вкрай,
Гей, господарю, рано вставай!
Бери плуг, бо хто рано встає,
Тому завжди Бог щастя дає.

Чи ви чуєте заклик чи ні?
Поклонімося красуні-весні.
Вся природа збудилась від сну,
Зустрічає красуню-весну.

Задивилося сонце з небес,
Скільки творить ця ВЕСНА чудес.

Вечорами і місяць й зірки,
Задивляються в плесо ріки

І лукаво моргають ураз
На дівочий хибкий перелаз,
І чарує всю землю весна
Легкокрила, грайлива, ясна.

Весна хліборобська ступає,
Стелить коси, заквітчує луг.
І нам голубінь розсипає,
Оре скибу натомлений плуг.

Берізки, наповнені соком,
Біля себе скликають діток.
Йде весна впевненим кроком
У віночку — з фіялок-квіток.

По весняному ватра палає,
По весняному сонце горить.
Хліборобська весна наступає,
Щогодини, щоднини, щомить.

МОЄ СЕЛО

Красу села свого вбачаю
У кожній стежині, у садку,
У хвилях трав, в п'янкім розмаю,
У щебеті пташок в гайку.

Коли зоріє й вечоріє,
Палає сонце й чорна ніч,
А чи повіє, чи загріє,
Громує чи змовкає річ.

А гір Шешорських срібні схили,
Смерік із запахом смоли —
Краса Карпат, що їх покрили,
Де ще побачите, коли?

Моє село, мов човен в річці.
Пливе між горами-краса!
І ронить перли-самоцвіти,
Вранішня сльоза-роса.

СПРАВА ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"

ПРОВІНЦІЙНА УПРАВА СУК
ВІННІПЕҐ, МАН.

На зборах провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Манітобу було подано звіт з Конференції Централі СУК, яка відбулася на початку квітня ц. р. в Саскатуні. З того звіту довідуємось, що орган СУК журнал „Промінь" є у фінансових труднощах.

В обіжниках пров. управи на Манітобу, референтка „Променя" зверталась кількакратно до відділів подбати про моральну та фінансову підтримку журналу, піднести та закріпити його вартості, побільшити число його читачів, бо тільки читачі-передплатники є найсильнішою базою кожного журналу. Я певна, що рефентки по інших провінціях робили те саме, але, як бачимо, великого успіху не було досягнуто, бо журнал і надалі не має твердого фінансового ґрунту.

Цим закликом хочу звернутися до всіх людей доброї волі, а передовсім до референток „Променя" та членок Союзу Українок Канади, докласти якнайбільше своїх зусиль у проведенні збірки на пресовий фонд журналу „Промінь".

Редакція сердечно вдячна тим відділам, які стало посилають свої пожертви, але є ще значна кількість відділів, до серця яких не доходять наші звернення, тому прохаємо вас долучити свою можливу лепту для підтримки і забезпечення дальшого існування журналу „Промінь", забезпечети й поставити йому твердий фундамент — фінансову базу. Це допоможе йому розвиватися і збагачувати сторінки статтями, які принесуть велику користь читачам.

Членство СУК горде своїм журналом і було б прикро, якщо ми його тепер занедбали. Отож, подбаймо, щоб в цьому ювілейному році 100-ліття поселення перших піонерів всі ми включилися до збіркової кампанії на прес-фонд „Променя" і допомогти зреалізувати творчі задуми його редакційної колеґії.

реф. „Променя" на Манітобу
Марія Зайцев

ЮРІЙОВА РОСА КРАЩА ОД ВІВСА

Свято побідоносця Юрія припадає на 6-го травня. Щоправда, крім весняного („теплого") є ще й зимовий („холодний"). Про це і прислів'я є: „Треба добре дбати, аби не купувати: сіно до одного Юрія, а хліб до другого Юрія".

Це весняний Юрій вважається захисником, покровителем землеробства і тваринництва, оберігачем полів та врожаю, опікуном свійських та диких тварин, вершників, вояків. Святий Георгій (Юрій) був патроном молодих жінок і, особливо, дівчат; вони вважали, якщо йому молиться, то неодмінно ощасливить подружжя.

Святий Юрій в народніх віруваннях „Наче син Божий і воротар, що відкриває небо і спускає дощ та росу на землю", а тому з цього дня — „весна сходить на землю".

В наших краях (в Україні) існує таке християнське вірування: молодий лицар Юрій врятував від смерти молоду дівчину, яка була призначена змієві в жертву, і вбив триголового дракона. Це ми бачили на виставці „Дух України" і писали в „Промені" ч. 10, 1991.

На Юрія вперше вигонили на нічний попас коней, готували обрядову страву. Цілу ніч палили на вигоні багаття і не спали — „щоб вовки не загризли лошат". Вигін домашніх тварин на постійний випас робили вельми урочисто. На „Юрійову росу" корів вигонили до сходу сонця зі свяченою вербовою гілкою — „щоб святий Юрій оберігав худобу", при цьому примовляли спеціяльну молитву:

Гоню я, Господи, скотину на луки,
Вручая я, Господи, тобі в руки...
. . . . . .
Святий, Отче Ягорій (Юрій, ред.)
собак припинай
і лихих у лиходіїв, щоб бистрими очима
і лихих слів не вимовляли.

Вдаряли церковні дзвони, священик з процесією обходили пасовисько.

На всьому терені України було безліч різноманітних дійств, пов'язане з вигоном у поле тварин. Наприклад, в Карпатах жінки плели спеціяльні віночки і вішали їх на роги коровам, як священний оберіг від хижаків. Це все супроводилось спеціяльними піснями.

Мешканці Подніпров'я на Юрія запалювали свічки перед іконами покровителя тварин „щоб він доглядав за вівцями й телицями".

По всій Україні був поширений обряд „хресного ходу" на поля, що тепер зберігся тільки в деяких селах Прикарпаття та Карпат.

В одній із давніх колядок зокрема мовиться:

Святий Юрій по межах ходить,
По межах ходить, да жито родить,
Із єдиного колосочка та буде жита бочка!
Христос воскрес, святий Юрій Син Божий!

При обході поля священик читав молитву на щедрий урожай та рясні дощі. Після спільного обходу всі сідали обідати. Годилось брати з собою великодні крашанки та калачі. Недоїдки й шкаралупи закопували на межі, „щоб польові душі оберігали збіжжя".

На Волині перед обідом або опісля чоловіки та парубки їздили верхи на конях, вважаючи, що то святий Юрій об'їжджає, оглядаючи поля та посіви.

На Поліссі жінки, якщо чули зозулин голос, то лічили скільки жити, а дівчата — кілько днів залишилося дівувати.

На всьому терені України, „Юрійову росу" вважали цілющою не тільки для тварин, але й людей. Для цього навіть існував спеціяльний обряд — „збирання роси". Росу збирали долонями з озимини, якою потім змащували рани і кропили дітей. Ходили по росі босоніж, оббризкували один одного, приказуючи: „З роси вам!" як тільки сходило сонце, сідали снідати.

Юрій багатий не тільки на обряди, але й численні прислів'я та приказки. Ось деякі з них. „На Юрія сіна коню кинь та вила викинь". „Якщо на Юрія сховається в житі курка, то буде добрий урожай". „Як піде дощ на Юрія, то буде хліб і в дурня".

На Юрія дівчата виходили в поле, де росло жито, качали крашанки, а потім закопували до початку жнив.

Отже, святий Юрій, відімкнувши ключами небо, остаточно передав їх весні, котра щедро зросила землю. Тому й кажуть: „Юрійова роса краща од вівса".

Скорочено за етнографом
Василем Скуратівським.

ГРОМАДСЬКА ХРОНІКА

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД ВІДДІЛІВ СУК І ТУС

У ВЕРНОН, Б.К. В ДНЯХ 5-6 ЖОВТНЯ 1991 РОКУ.

Заходом Провінційної Управи Союзу Українок Канади і з участю Провінційної Управи ТУС в Британській Колюмбії в днях 5-6 жовтня 1991 р. відбувся Окружний З'їзд у Вернон Б.К. В З'їзді брали участь відділи СУК і ТУС з Вернон, Келовни, Ванкувера, Суррей і Нью Вестмінстер.

Після реєстрації делегатів і гостей голова Провінційної Управи СУК — Вікторія Пушка офіційно відкрила З'їзд, та по відспіванню гимнів о. прот. Микола Стеценко провів молитву, однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів.

До президії З'їзду увійшли: голова Пров. Екзекутиви СУК — Вікторія Пушка, голова Пров. СУС — Олена Дзюбенко, голова Пров. Управи ТУС — Іван Лазарук, о. прот. Микола Стеценко, голова відділу СУК ім. Св. Княгині Ольги у Вернон — Доротея Панчук. На секретарів З'їзду вибрано Юстину Федейко і Василя Дзюбенка. До резолюційної комісії увійшли: Добр. Юлія Стеценко, Анастазія Ратковська і Іван Іванишин. На переведення програми З'їзду вибрано Олену Дзюбенко.

Слідували привіти та звіти за таким порядком: Пров. Управа СУК — Вікторія Пушка, Пров. Управа СУС — Олена Дзюбенко, Пров. Управа ТУС — Іван Лазарук, заст. голови Філії Музею у Ванкувері — Марія Вакалюк, голова відділу СУК Вернон — Доротея Панчук, делегатка відділу СУК з Келовни — Анастазія Ратковська, делегат відділу ТУС з Нью Вестмінстер — Петро Савчук, Фундація СУС і привіт від відділу ТУС у Ванкувері — голова Василь Дзюбенко, голова відділу СУК у Ванкувері — Марія Вакалюк, голова відділу ТУС в Суррей — Митро Коропатніцкий, зачитано писемний привіт від голови відділу СУК в Суррей — Анни Соболь і від відділу ТУС у Вернон привіт і звіт подав голова Орест Панчук.

Слідуючою точкою на програмі були доповіді: **„Важливість комунікації й співпраці між нашими організаціями й церковними громадами"** виголосила Вікторія Пушка. Вона звернула увагу на те, що краща комунікація й співпраця між нашими відділами є конечна. Ми повинні організовувати конференції та з'їзди й в цей спосіб нав'язувати зв'язки з відділами та членами наших організацій. На місцях було б бажаним, щоб співпраця між нашими організаціями покращала, тому що ми всі разом повинні працювати для нашої рідної церкви й нашої української православної спільноти. Вона також звернула увагу, що одним з середників комунікації є наш журнал „Промінь", в якому ми подаємо інформації про нашу працю. Ми повинні підтримувати його фінансово, щоб він надалі міг існувати й провадити свою корисну працю.

Після цієї доповіді була перерва на обід.

По обіді було продовження З'їзду і Марія Вакалюк прочитала доповідь на тему **„Початки поселення українців в Британській Колюмбії й вплив його на розвиток української православної спільноти"**. В цій доповіді були подані короткі інформації про перших українців, що поселилися в цій провінції, а також про організування жіночих товариств, які пізніше увійшли до Союзу Українок Канади. Зі створенням організації, почали будуватися церкви, при яких зосередилася праця православних українців.

Третю доповідь на тему **„Сучасні події в Україні й наше відношення до них"** виголосив о. прот. Петро Блажук. Доповідач подав свої спостереження з поїздки на Україну. Брав участь у відзначенні 340-ліття битви під Берестечком, яке відбулося 15-16 серпня ц.р. у тій місцевості. Була відправлена Служба Божа, яку очолив Патріярх Мстислав, був присутний президент України Леонід Кравчук і сотки тисяч людей.

Після цієї доповіді Іван Коляска подав інформації зі своєї поїздки на Україну. Він підкреслив, що хоч формально комуністична партія в Україні вже не існує, але партократи мають контролю в телебаченні, пресі, а також багато з них є ще в уряді. Щоб прийти повністю до демократичної системи всього життя, ще потрібно багато часу. Ми повинні всіма способами допомагати Україні та українському народові.

Після цих трьох доповідей відбувалися групові дискусії на виголошені доповіді. Кожна гру-

па давала відповіді на питання, які були поставлені в запитнику. В дискусії приймали участь П. Савчук, К. Романик, А. Ратковська, І. Коляска і інші.

В інформаціях про 47-ий Крайовий З'їзд СУС Вікторія Пушка розповіла про працю Централі СУК: видано лекції для недільних шкіл, видано статут СУК, змінено музику гимну СУК, про журнал „Промінь".

Орест Панчук говорив про проєкт „Надія", яким займеться Централя ТУС, — допомагати українським православним парафіям в Україні для відновлення релігійного життя.

Василь Дзюбенко подав інформації про Фундацію СУС та її працю в допоміжній акції нашої молоді, інститутам та закликав складати пожертви для збільшення фонду Фундації СУС.

Олена Дзюбенко, голова Комітету видання історії православних українців в Британській Колюмбії, передала інформацію про працю комітету, а також зверталася з проханням, щоб відділи й поодинокі члени наших організацій та церковних громад складали свої пожертви на її видання.

Лелія Митрик подала інформації про Головний Музей в Саскатуні, було висвітлено фільм з нагоди 100-річчя поселення українців в Канаді про маляра-артиста Василя Курилика.

Після полудневої програми о 6-ій годині вечора була подана вечеря.

Неділя 6-го жовтня після Святої Літургії, яку відправив о. прот. Микола Стеценко в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці у Вернон, відбувся святочний обід з відповідною програмою. Програму цієї частини З'їзду перепровадила голова відділу у Вернон — Доротея Панчук. В першу чергу настотель о. прот. Микола Стеценко мав привітання й слово до делегатів і гостей З'їзду. Після того відбулося вшанування довголітніх членок Відділу СУК ім Св. Княгині Ольги у Вернон. Голова Провінційної Екзекутиви СУК вручила слідуючим членкам 50-літні грамоти: Стефюк Параска, Мойсюк Катерина, Сокол Марія, Микитюк Анастасія, Кучер Василина (з причини хвороби била неприсутня). 25-літні грамоти: Демко Марія, Паяс Єлисавета, Токарик Доця і Сорочок Ангеля.

В концертовій програмі брали участь: церковний хор з Вернон — диригент Павло Малиш — українські народні пісні; точки у виконанні спільної мандолінової оркестри (Вернон, Келовна і Ванкувер) — диригент Іван Іванишин; дві мелодії на бандурі — п. Світик. На закінчення жіночий хор з Келовни відспівав дві пісні — диригентка Галина Новосад.

Добр. Юлія Стеценко прочитала резолюції, прийняті учасниками З'їзду:

1. Цей Окружний З'їзд СУК і ТУС з нагоди 100-річчя поселення українців в Канаді, вшановуючи пам'ять і великі досягнення наших піонерів, закликає до збереження нашої спадщини й до дальшого розвитку наших організацій для добра нашої Української Православної Церкви в Канаді та добра українського народу.

2. Цей Окружний З'їзд звертає увагу на покращення співпраці між нашими самостійницькими організаціями й церковними громадами, щоб тим зміцнити нашу українську православну спільноту в Британській Колюмбії.

3. Цей Окружний З'їзд СУК і ТУС вітає український народ в Україні й закликає нашу українську православну спільноту до піддержки морально й фінансово Української Самостійної Держави.

Голова Пров. Екзекутиви СУК Вікторія Пушка в своєму кінцевому слові зложила всім подяку за участь у З'їзді й за успішне переведення його.

Молитвою і відспіванням „Де згода в родині" закінчено З'їзд.

секретарі З'їзду: *Юстина Федейко, Василь Дзюбенко*

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД

БРЕНДОН, МАН.

З ініціятиви Манітобської Провінційної Управи 28-29-го серпня відбудеться окружний з'їзд Брендон і околиці в м. Брендон.

Промовцями на з'їзді будуть: Соня Бейзик — голова Манітобської Провінційної Управи і Олена Гринь — редактор журналу „Промінь".

Ласкаво просимо прибути чисельно на цей з'їзд.

Манітобська Провінційна Управа

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ СУК

СУРРЕЙ, Б.К.

СВЯТО КНИЖКИ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНОК

Заходом відділу ім. Ольги Кобилянської відбулася святочна програма — ушановування довголітніх членок СУК та Свято Книжки.

Свято відбулося після Богослуження у церкві Успіння Пресвятої Богородиці. Цього року наш відділ СУК ушановує двох членок, які довгі роки належать до нашої організації. За цей час вони виконали велику працю для добра нашої Української Православної Церкви, українського народу і нашого краю Канади. Цими вельмишановними членками є **пані Ольга Ганкевич і пані Дора Найдеш.** Пані Ганкевич виконує різні роботи: куховарить, як сестриця доглядає за порядком і чистотою церкви, вишиває, відвідує хворих, пече проскури. Так само і пані Найдеш допомагає в кухні, церкві, вишиває, пече різне печиво і відвідує хворих. Як пані Ганкевич, так само і пані Найдеш завжди готові до послуг — чи то в організації, чи громаді. Їм належить пошана.

Уже наперед заля була святочно прибрана. Головний стіл застелений вишиваним обрусом, на якому стояв чудовий букет квітів та корсажі, які чекали на своє призначення. Столи для членів громади і гостей застелені білими настільниками. На столах живі квіточки. Всі присутні засіли за столи. Голова відділу СУК пані Собул вступним словом відкрила свято і запросила за головний стіл пані Ольгу Ганкевич і пані Найдеш, приколола їм корсажі. До головного столу були запрошені: о. Ісидор Ворончак, добр. Ворончак, добр. Гикавий, почесні членки пані: Анна Залубняк, Емма Василевич, Антонія Добровольська, Антонія Теслюк, гість — пані Ґорецька, пані Собул — голова відділу.

Отець Ворончак провів молитву і всі присутні приступили до смачної перекуски, чаю та кави. Після перекуски пані Собул представила пані Ганкевич, зачитала її біографію і вручила грамоту. Пані Найдеш представила 1-ша заступниця голови пані Анна Шовчук і вручила їй грамоту. Отець Ворончак привітав пані Ганкевич і пані Найдеш, побажав їм кріпкого здоров'я і многих літ. Пані Ганкевич і пані Найдеш від себе подякували СУК за ушанування, громаді і гостям за присутність.

На Свято Ушановування і Свято Книжки замість обіду СУК приготовили багатирську перекуску. Було ухвалено, що з цієї перекуски прихід іде на допомогу „Променя". Перекуска складалась з сандвичів, різного солодкого печива, свіжих фруктів і городини. Все було по-мистецьки гарно укладено на відповідний посуд, а це все потрібно завдячувати нашому трудолюбивому жіноцтву.

Програму „Свято книжки" переводила 1-ша заступниця голови пані Анна Шовчук.

Куточок для виставки книжок та журналів „Промінь". Зновуж столики застелені вишиваними настільниками, вишиваний рушник, на столиках книжки та журнали. Сам журнал „Промінь" приваблює своїм особливо чудовим зовнішним виглядом, на обкладинках прекрасні картинки: Різдво Христове, Великдень, св. Князь Володимир і св. Княгиня Ольга, Тарас Шевченко, Мати з Дитинкою і т.д. 12 разів на рік уже довгі роки, виходить наш журнал все з новими картинками на обкладинках. Його статі на різні теми високо опрацьовані. Це потрібно завдячувати редакторам „Променя", попередньо пані Наталі Когуській, тепер пані Олені Гринь.

Перша точка свята, — промова пані Наді Шульги. Пані Шульга загально говорила про

книжки: „Історію України", „Кобзар" Шевченка, про письменницю Марко Вовчок та її твір „Маруся". Вірш читала пані Анна Никонюк — Подяка Україні і Подяка Неньці Канаді. „Канадський Кобзар" — автор — Йосип Ясенчук. Другу промову сказала пані Гарбар. Промова загально була про книжку, значення книжок у нашому щоденному житті. Книжка — це один з видів нашої культури. Дальше зупинилась над розвитком нашого письменства в давню давнину, згадала творців старої літератури, про особливий розвиток нашої культури під кінець 16 і 17 ст. а пізніше про її зріст і занепад. Відомо що споконвіку на наш край Україну нападали вороги. Наша держава падала, а падає держава — терпить на тому культура народу. Наш народ у дуже тяжких умовах творив свою культуру. Ні татари, ні Литва, ні Польща, ні московська цариця Катерина, а ні влада комунізму не змогли знищити наш народ з його довголітньою культурою. Наш народ і далі живе, плекає свою культуру в Україні і поза Україною.

Накінець своєї промови пані Гарбар звернулась до всіх присутніх з закликом пожертвувати на пресовий фонд журналу „Промінь", а пані Шовчук подякувала всім тим хто чим будь спричинився до цього свята.

На закінчення — проспівали „Достойно" і „Де згода в родині".

На пресовий фонд журналу „Промінь" зібрано з перекуски $138.60.

Особисті пожертви:

Анна Залубняк	50.00
Ольга Ганкевич	40.00
Марія Антонішка	25.00
Т. Гарбар	25.00
Анна Шовчук	20.00
добр. Даяна Ворончак	10.00
Роз Скакун	5.00
Юлія Вертипора	5.00
Галина Галовко	3.00
Антонія Добровольська	3.00
Лилия Круліцькі	2.00
Одри Бойл	2.00

Т. Гарбар

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ

Річні збори відділу відбулися 1-го грудня в церковній залі. Присутніх членок було 31, гостей, які пізніше вписалися в члени, двоє.

Голова Анна Собул відкрила збори. Отець Ізидор проказав молитву. Хвилинною мовчанкою вшанували покійних членок.

Пресідницею зборів була Василина Бонар, секретаркою — Єлена Ткачук.

Після прочитання протоколу з минулорічних зборів прослухали звіти управи.

Відбулося 10 місячних зборів і одне засідання управи. Голова Анна Собул після звіту праці подякувала комітетів і всім членкам за добру співпрацю. Членки приймали участь в багатьох імпрезах і допомагали різним організаціям: купили комп'ютер і відеокамеру до канцелярії, посилали пакунки потребуючим в Бразилію, дарували гроші на Чорнобиль та інше. Жінки беруть участь в Women's Council, мають Catering Committee, печуть пасхи і печиво на продаж.

Касирка Вікі Гишка подала фінансовий звіт.

На 1992 р. бибрали таку управу:

Анна Собул — голова, Єлина Ткачук — секретарка, Василина Бонар — касирка, Гелена Куяк — заступниця касирки, Марія Антонишка — перша заступниця голови, Роза Скакун — друга заступниця голови, Надя Шульга і Анна Шевчук — кореспонденційні секретарки.

Контрольна комісія: Одрі Бойл, Ангеля Дверничук і Марія Манюк.

Сестриці: Роза Скакун, Ангеля Дверничук, Една Ключка, Марія Ґрекол, Е. Василович, Ольга Ганкевич.

Комітет мистецтва: Марія Манюк, Галя Деркач, Єлена Ткачук, Ангеля Дверничук, Роза Скакун, Гелена Куяк, Марія Антонишка, Василина Бонар.

Культурно-освітній комітет: Анна Залубняк, А. Нуконук, Н. Шульга, добр. Д. Ворончак.

Council of Women: Марія Антонишка, Гелена Куяк, А. Дверничук, Єлена Ткачук.

Школа: Василина Бонар, Єлена Ткачук.

Відвідування хворих — А. Шевчук.

Проскурки — О. Ганкевич.

Суспільна служба — Анна Залубняк.

Недільні перекуски: Роза Скакун, А. Дверничук, К. Імсир, добр. Ворончак, Г. Деркач, Марія Ґрекол, Єлена Ткачук.

Громадський комітет: Л. Корлітські, А, Беловзенко, Г. Дверничук, Г. Деркач, Василина Стрийська, Анна Френд, М. Ґрекол.

„Промінь" — Т. Гарбар.

КУК: А. Залубняк, М. Антонишка.

Архіви: М. Антонишка, А. Залубняк.

Закінчили збори співом „Достойно".

Голова — *Анна Собул*
Секретарка — *Єлена Ткачук*

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВОТЕРФОРД, ОНТ.

В неділю 9-го лютого 1992 р. після служби Божої зібрались членки в церковній залі на річні збори.

Голова відділу Оля Андрушко по смачній перекусці привітала отця Планіду, членок (присутніх було одинадцять) і всіх членів громади. Отець Планіда прочитав молитву, всі присутні проспівали „Вічная Пам'ять" покійним членкам.

Цього року від нас відійшли у вічність чотири членки: Анна Галик, Докія Дворняк, Марія Сокирка і Марцеля Ґулька.

Рузя Свидорович — предсідниця зборів, Анна Кондрат — секретарка.

Секретарка Рузя Галик прочитала протокол минулих річних зборів, предсідниця здала фінансовий звіт: в касі $456.00. Контрольна комісія одобрила звіт.

Голова щиро подякувала членкам за їх поміч на протязі минулого року, побажала щастя і здоров'я в згоді працювати й надалі на потреби нашої церкви, а також на будову нової кухні.

В 1991 р. відбулося троє місяцних зборів і чотири засідання.

Святкували і приготовляли обіди на Йордан, Храмове свято, Новий рік, спільне Свячене.

Приготовляємо похоронні і весільні обіди.

Брали участь в святкуванні століття поселення українців в Канаді на оселі „Київ" в Оквіл, Онт.

Отець Планіда служив панахиди по Лесі Українці, Тарасу Шевченкові, присутні були всі членки.

Ми доглядаємо нашу церкву, співаємо в хорі, колядуємо на церкву, відвідуємо хворих в лікарнях і по домах, даруємо їм квіти, овочі, посилаємо картки. Продаємо голубці, вареники і всяке печиво.

Ми відсвяткували свій 50-літній ювілей відділу з великою кількістю гостей з Лондону, Вотерлу, Бретфорду, Гамільтону, Ґримзбі в присутності голови східньої екзекутиви пані С. Шпитковської.

Відділ виповнив свій бюджет до Централі на 1991 рік і склав пожертви на нашу церкву, на колеґію св. Володимира, на музей в Саскатуні, на музей в Вотерфорді, на українську школу, на „Промінь"

До управи на 1992 рік увійшли:

Голова — Оля Андрушко, перша заступниця голови — Параска Щербань, друга заступниця голови — Рузя Свидорович, рекордова кореспонденційна секретарка — Рузя Галик, касирка — Соня Сокирка, фінансова — Анеля Андрушко.

Сестриці: Рузя Свидорович, Анеля Андрушко, Анна Кондрат.

Добродійний комітет: Дженис Фелісі, Оля Андрушко, Рузя Галик, Параска Щербань.

Збори закінчено відспіванням „Де згода в родині".

Рузя Галик — секретарка

В дописі „50-ТИ ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ", поміщеному в ч. 3, березень 1992, були допущені такі помилки:

1) Отців і почесних членок привітала Рузя Свиридович, а не Рузя Галик, як було написано.

2) Декорувала корсажами членок голова відділу Оля Андрушко, а не Рузя Галик.

3) між покійними членками, що відійшли, пропущено ім'я Анни Галик.

Редакція вибачається за помилки.

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК-ГЕРОЇНЬ

ҐРИМСБІ, ОНТ.

Відділ Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги в неділю 1-го березня відправив панахиду по нашій поетесі Лесі Українці і по всім українським жінкам-героїням, що життя своє віддали в обороні свого поневоленого народу. Членки тримали свічки і прапор Союзу Українок Канади.

В церковній залі після перекуски відбулась святочна програма. Святочну Академію відкрила голова відділу В. Яворська. Пані Яворська привітала всіх присутніх і попросила отця настоятеля прочитати молитву. Після молитви вшанували всіх полеглих українських жінок-героїнь.

М. Бурак, культурно-освітній референт, проводила святкову програму. Після привіту пані Бурак запросила пані Шпитковську, голови східньої Екзекутиви до вступного слова.

Пані В. Яворська прочитала реферат „Українські жінки-героїні". Жіночий хор відділу проспівав „Молитву за Україну", муз. Нижанківського.

Реферат „Життя і творчість Лесі Українки" прочитала добродійка Марія Шадурська. По цьому хор проспівав кілька пісень: „Ой у полі могила", „Сховалось сонце за горою", „Родимий краю" і „Чом, чом земле моя". Дириґувала добродійка Марія Шадурська, акомпанювали на мандолінах Стефанія і Мирослава Шпитковські.

На закінчення пані Марія Бурак подякувала настоятелеві отцю Шадурському, голові громади п. Качурі, членкиням за приготування перекуски і всім гостям і присутнім, що допомогли провести це свято.

Особлива подяка належить хорові і добр. Марії Шадурській.

Свято закінчилося молитвою і загальним співом славня „Ще не вмерла Україна".

Зібрано відділом на пресовий фонд „Променя" $50.00.

Марія Бурак — культ. освітня реф.

РІЧНІ ЗБОРИ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

ЕЙ ЛШЕМ-КАДЕТ, САСК.

Річні збори відділу відбулися в домі членки Ірини Рудей в присутності 10 членок.

Збори відкрила Ірина Рудей молитвою.

Звіт з минулих зборів прочитала Анна Н. Кузів. Касирка Ольга Звоздецька прочитала фінансовий звіт.

На протязі року відбулося 9 місячних зборів. Збори відбуваються в домі членок по черзі. По зборах проводимо розіграву малої речі, яку дарує господиня дому, закінчуємо збори перекускою.

Відділ відзначив 100 річчя поселення українців в Канаді. Брали участь в улаштуванні новорічної „Маланки", приготовляли Йорданьку вечерю.

На Великдень мали спільне Свячене, приготовляли обід в час Польового Богослуження, коли відзначили і піонерів нашого оркугу.

Приготовляли обід на Храмове свято, в день Подяки.

Влаштовували два рази продаж печива, вислали два пакунки з одягом до Бразилії.

Вислали бюджет до Централі, дали пожертву на оселю „Зелений Гай", Еколос, журнал „Промінь", місцевий Народній Дім і на Церкву.

Заряд відділу на 1992 рік.

Голова — Марія Рудей, *заступниця* — Олена Ободяк, *секретарка* — Анна Н. Козунь, *касирка* — Ольга Звоздецька, *відвідувачі хворих:* Марія Юзва, Олена Ободяк і Ірина Рудей. *Контрольна комісія:* Олена Ободяк, Маруся Козунь і Ольга Козунь. *Сестриці:* Варвара Козунь, Анна Н. Козунь, Марія Юзва, Ольга Козунь і анна Козунь. *Господині:* Анна Н. Козунь і Варвара Козунь.

На пресовий фонд „Променя" даруємо $75.00.

Марія Рудей — голова

Анна Н. Козунь — секретарка

ENGLISH SECTION

HONOURING OUR PIONEERING MEMBERS

Part 3

We are pleased to publish the continuation of the Centennial series of articles prepared by the U.W.A.C. Maria Markovych Branch of Canora, Sask. honouring the pioneering members of their branch who are 85 years of age and older.

STEPHANIE GORCHYNSKI

Stephanie Gorchynski was born on March 30, 1912, daughter of George and Irene Fedoruk who emigrated to Canada in 1897 from Hawryliwtsi, Ukraine. Her father had served in the Austrian army as a Corporal. In Canada, the family settled north of Rhein, Saskatchewan.

In 1910 Fedoruk School was built on the Fedoruk homestead, which Stephanie attended. Later it was renamed Cedrec School. Stephanie attended Yorkton Collegiate Institute and then enrolled in the Yorkton Commercial Business College.

In December 1935, she was united in marriage to Stanley W. Gorchynski, son of Joseph and Maria Gorchynski of Hampton, Saskatchewan. He was a school teacher for many years and later Secretary-Treasurer of several School Units.

Stephanie joined the U.W.A.C. Branch at Sheho, Saskatchewan in 1942 and served as president and vice-president for one year each. Later she was a member of U.W.A.C. branches in Toronto and Saskatoon. In 1955 she joined the Maria Markovych Branch at Canora serving as president for two years, vice-president for two years, and as a member of the Cultural Committee. She represented Canora as a delegate to the Provincial and National Conventions of the Association and the Church Sobor. She has been member of the church choir, a member of the Handicraft, Arts and Crafts, Museum and Museum Foundation committees.

STEPHANIE GORCHYNSKI

Stephanie is a talented artist and has done many oil paintings, some of which are on display at the Godfrey Dean Cultural Centre in Yorton, and at the Ukrainian Orthodox Consistory in Winnipeg. In 1991 her paintings were displayed for the Ukrainian Centennial celebrations in Canora.

Stephanie and Stanley have raised four children. Sylvia has her Ph. D., Grace is a Public Health Nurse, Stanley Jr. is a chiropractor and Robert a Director, Administrator and Financial Analyst for the Government of Manitoba in Winnipeg.

Continued on page 16

continued from page 15

MARIA KELLER

Maria Keller was born on November 15, 1905, to Protz and Avdokia (nee Rewakowski) Bilous, north of Canora, Saskatchewan in the Mohyla district. Protz Bilous had come to Canada in 1902 from the village of Antonivka while her mother Avdokia was from village of Svitova. Many early Canadian pioneers came from the same village and hence they named their first church here Svitova.

Maria attended Phoenix School and the Mohyla School, finishing grade eight. She learned to read and write in Ukrainian from her father.

In 1924 she married Wasyl Keller and they celebrated their 55th wedding anniversary before Wasyl died in 1977.

They raised eight children, giving them all a higher education. Unfortunately, one son was killed in a farm accident at 18 years of age, while another son died of a freak farm accident butchering a hog, at 57 years.

Since 1936 Maria has been an active member in the church sisterhood in the Mohyla district. She served as President of the church ladies organization and sang in the Church choir. In 1973 she joined the U.W.A.C. Maria Markovych Branch and the Holy Trinity Ukrainian Orthodox Church in Canora.

To this day she helps the ladies in making pyrohy, holobtsi and works at banquets and church dinners. God bless you Maria!

MARIA KELLER

ANNA ROLLACK

ANNA ROLLACK

Anna Rollack was born in 1907 in the Mikado, Saskatchewan area, the daughter of Yakiw and Katerina (nee Sopkow) Ochitwa. Her parents emigrated from the village of Hlubichok, in the district of Borshchiw, Western Ukraine in 1898 and settled in the Mikado district.

Anna attended Franko School and St. Demetrius Church south of Mikado. Her parents both died when she was very young and she had to become self-sufficient at a very young age.

In October 1929, Anna was united in marriage to Bill Rollack, son of Aksenty and Alexandra (nee Mamona) Rollack. The Rollacks had immigrated to Canada in 1899 from the village of Oleksansi, also in the district of Borshchiw. Aksenty, a carpenter by trade from Ukraine, built many homes, barns and halls and helped with churches in the area. In 1928 he built and installed all the church windows for the Ukrainian Orthodox Church in Canora for which he was paid $100.

Anna's husband Bill started his career as a grain buyer in Mikado and in 1951 they moved to Buchanan where he continued to work for the National Grain

Continued on page 17

Honouring Pioneers
continued from page 16

Company. While there in 1960, he fell 75 feet in the elevator and had to struggle for his life, but miraculously survived with the love and care of his wife Anna.

While in Buchanan Anna belonged to the Ukrainian Women's Association and the Ukrainian Orthodox Church.

In 1964 Bill and Anna moved to Saskatoon where she was a member of the U.W.A.C. branch and spent many hours with the ladies making pyrohy and holobtsi for banquets and for the booth during Exhibition time.

In 1976 they retired in Canora. Anna assisted with whatever she could in the U.W.A.C. until age and poor health made this impossible.

They raised one son, Peter, who resides in Seattle, Washington where he is a captain for United Airlines. A daughter Betty and husband Roy Aldous live in Lethbridge, Alberta and another daughter, Vivian and husband Leo Chicilo of Canora, has a career in Community Health and Home Care.

Recently Anna spent a couple of months in the hospital and returned home to look after her husband who is in a wheelchair. With the assistance of the Canora Home Care and their family, they are able to continue living in their own home.

CURRENT AFFAIRS

GREENPEACE AND UKRAINE

Members of Greenpeace Canada were given, in the spring of 1990, the use of an old TB Sanitorium on the outskirts of Kiev, to use as a clinic for the children of Chornobyl. It had 120 beds. Sick children from the villages around Chornobyl were brought for diagnostic check-ups and some were kept for several days for observation and treatment.

Dr. Ernest E. McGoy, Head of the Pediatrics Department , University of Alberta, Edmonton, went to Ukraine as a consultant at the clinic and helped to train doctors in Kiev in the use of equipment brought by Greenpeace Canada. Dr. McCoy returned to Edmonton late in 1991.

In July 1991 the sanitorium was closed. The Greenpeace laboratory equipment was moved to Number Fourteen Children's Hospital, in the center of Kiev, which had 1200 beds. Soon after, the laboratory was moved again to Number One Children's Hospital in Kiev. An agreement was reached between the City of Kiev and Greenpeace Canada to have rotating groups of Canadian medical specialists go to Kiev to train its doctors.

More laboratory and medical equipment is needed in all the hospitals in Ukraine. The members of Greenpeace hope to collect older models but still very usable equipment from hospitals across Canada and ship it to Ukraine. There, it will be new and modern to the medical staff.

Readers might be interested in the inside "story of the world's most dynamic environmental pressure group."

BACKGROUND

Founded in 1971 by three men in the basement of a Vancouver house, it has grown to more than four million members, has dozens of branches in twenty-four countries and has operated nine ships. Its tactics were direct action. Members sailed into nuclear test sites, steered boats under waste drums being dumped at sea, blocked toxic discharge pipes with their bodies, placed themselves between whales and harpoons and climbed a 525-foot chimney of a pulp and paper mill in southern Norway to hang a banner saying "Nice Promises — Dead Seas."

After twenty years, Greenpeace still believes in confrontational campaigning but it also devotes much time on research and serious lobbying of government and influential groups. Campaigns are now long range with careful planning. As Executive-Director Michael Manolson says, "We try to be strategic and smart." The organization now includes lawyers, scientists and economic analysts. Its aim is not only to seek out ecological abuses but also to give aid and assistance where possible. Direct ac-

Continued on page 18

Greenpeace and Ukraine
continued from page 17

tion still remains the central theme of Greenpeace and its message is simple: everyone has the right to clear water, fresh air and a safe future.

It all started when an announcement appeared in the press in 1971 that the United States planned to test a nuclear bomb on the island of Amchitka, one of the most earthquake-prone regions in the world. Something had to be done. Jom Bohlen, Paul Cote and Irving Stone met and formed a "Don't Make a Wave Committee." Patrick Moore, an ecology student, and Bill Darnell, a social worker, joined the Committee, decided the name was too long and awkward and renamed it "Greenpeace."

The first task was to find a protest vessel to sail to Amchitka, a tiny island near Alaska, to "bear witness" and be willing to die. The group bought an old hailbut boat, the Phyllis Cormack (named after the wife of Captain John Cormack) and renamed it "Greenpeace". Robert Hunter, a columnist on the Vancouver Sun, and Ben Metcalfe, from the CBC, joined them and they prepared to sail.

Somehow the media learned of the voyage and reporters, journalists and photographers were on hand. The voyage was front page news in Canada. Public protest, petitions and demonstrations against the bomb followed. Greenpeace did not reach Amchitka in time. The bomb was tested on November 6, 1971 and fortunately there was no earthquake. Four months later, the USA Atomic Energy Committee announced that it would stop nuclear tests in the Aleutian Islands for political reasons. So the failure of Greenpeace to be at the scene of the bomb test proved to be a success, after all.

Soon there was another voyage into a bomb area by another Canadian who was not part of the Greenpeace group. David McTaggart of Vancouver was living in New Zealand when he read that the Government of France was planning to test nuclear weapons on the Moruroa Atoll in the South Pacific Ocean. Four members of the Greenpeace group from Vancouver joined McTaggart on his ketch, the "Vega", stitched a Greenpeace banner to its sail and sailed to Moruroa Atoll right into the path of radioactive fallout. Immediately, French planes and helicopters flew low over the Vega. Huge French warships circled close around it, trying to capsize it. The "Vega" crew spent twenty days of cat and mouse games with the French authorities. Then a French ship smashed into the ketch, took the crew on board, beat up McTaggart, repaired the ketch enough so it could float and sent them away. But they had succeeded in disrupting the nuclear test. The issue was creating headlines in the world's press. Opposition to nuclear testing was growing in France. The governments of New Zealand and Australia brought a joint case against France to the International Court of Justice at the Hague.

SAVE THE WHALE

The next project of Greenpeace was a campaign to save the whales. The great whales were being driven to extinction, mostly by the whaling industry of Japan and the Soviet Union. In 1975, Greenpeace learned that Soviet ships were off the coast of California. Attaching a "Save the Whale" banner to the sides of their "Phyllis Cormack" boat, they pulled alongside the whaler, the "Dalniy Vostok" and took photos of whales being fed into the bowels of the ship with blood gushing from a waste outlet. Suddenly, a harpoon was fired over their heads into a whale right next to their boat. This was filmed and shown around the world. Every nation picked up the story, even Japan. As a result of this publicity, Greenpeace groups sprang up in Europe and all over North America.

In 1976 Greenpeace bought a retired Royal Canadian Navy minesweeper and painted a rainbow on its bow. As it left the dock at Vancouver on another mission against the whalers, a Cree medicine man told them, "You are the Warriors of the Rainbow." This refers to a Cree myth that the rainbow is a sign from Him who is in all things and, when the earth is sick, the Rainbow Warrior will save it.

For ten days, the minesweeper followed the Soviet whaling fleet and succeeded in saving hundreds of whales. There was no sign of Japanese whalers. But the fight to save the whales, as well as dolphins and other marine life, still continues to this day.

SAVING THE SEALS

Meanwhile, Greenpeace took on another case, that of saving the harp seals in Newfoundland. Their pups have a downy white coat for about two weeks after birth. This is the time when hunters descend on these pups in February and March, clubbing them on the head and stripping them of their fur right there on the ice.

Greenpeace members rushed out to spray paint the pups with a harmless green dye so their pelts would be useless. Film crews and reporters were on hand. Pictures of the white pups with their woeful

Continued on page 19

Greenpeace and Ukraine
continued from page 18

dark eyes, fur coats dripping blood and Greenpeace protesters being dragged along the bloody ice by angry hunters, shocked the viewing public.

The high point came when French actress Brigitte Bardot appeared on the ice with Greenpeace protesters. The seal and fur trade was effectively stopped.

But Greenpeace has to admit that the anti-seal campaign was not an absolute success. Newfoundland fishermen and Canadian Innuit accuse it of causing them economic hardship. Too many seals are eating too many cod and salmon. Trapping animals for fur is a living and a main source of income for people in the North who do not have many options. Greenpeace insists that it so not anti-hunting and anti-fur except in cases where the survival of a species is at stake.

In 1992 the fur trade is respectable again, due to the demand for fur in Japan, Korea and Italy. Trappers claim that they now have traps which kill instantly and the animals does not suffer. Wild fur is back in style.

MANY CONCERNS

Greenpeace began a whirlwind of activities and it is impossible to describe all of them. As it took aggressive action, so did its membership rise. The group drew attention to the chlorine-based paper-making which is poisoning rivers; it is launching forestry campaigns to promote logging reforms; it opposes driftnet fishing on the high seas; it is working to conserve Antarctica as a wilderness park; it is pushing a plan to clean up the Great Lakes; it demanded the closure of seven Soviet-built nuclear reactors in Czechoslovakia; it brought attention to the destruction of the Amazon rainforest; it called for a ban on all kangaroo products from Australia; it voices concern about the effects of atmospheric pollution and the growing threat of acid rain.

Its methods are always dramatic, often outrageous and fantastic, but it brings notice to the people of the world concerning ecological destruction.

People in Germany were disturbed by reports that toxic chemicals were showing up in water supplies and in mothers' breast milk. Support grew for Greenpeace Germany when two members climbed a polluting smokestack at a pesticide factory in Hamburg and hung a banner, "When the last tree is cut,

Continued on page 20

Who says Canada is the best country in the world?

The United Nations.

The Human Development Report (1992) is published by the United Nations Development Programme. The Human Development Index (HDI) used in this report is based on an evaluation of the life expectancy, education levels and purchasing power in 160 countries.

Canada
125 years to celebrate

Greenpeace and Ukraine
continued from page 19

the last fish killed, the last river poisoned, then you will see that you cannot eat money."

Greenpeace USA members travelled to Calvert City, Kentucky, when they heard that too many children were suffering from leukemia. Calvert City has a population of only about 3000, but it has eleven factories. Greenpeace, along with many townspeople, planned to lead a march as an anti-toxic campaign. However, the town doctors dismissed the action, the mayor branded them as terrorists and the politicians called them Communists and threatened to call the state police. The march was called off but the factories were plastered with Greenpeace posters.

In 1979, five Greenpeace Canada members parachuted into the construction site of the largest nuclear plant in the world, the Darlington Generating Station near Bowmanville, Ontario. Ten years later, there were rumours that Darlington was poorly planned, cannot operate smoothly and has cost millions in tax dollars. Now complaints are surfacing that the Pickering Ontario nuclear plant is causing an unusual number of Downs' Syndrome births in the area.

In 1977, a trawler was bought in London, painted a dark green with the name Greenpeace across her side, the image of a dove carrying an olive branch on her bow and re-christened the "Rainbow Warrior." It began its campaign, first against Icelandic whalers, then stopped a British ship carrying 2000 tonnes of radioactive waste which was to be dumped in the Atlantic Ocean.

It continued its action against nuclear testing. While in the Pacific Ocean on one of its missions in 1985, French secret agents blew up the Rainbow Warrior, killing a photographer and sending the vessel to the bottom of Aukland harbour in New Zealand. The destruction of the Rainbow Warrior served to spread the name, influence and activities of Greenpeace all over the world.

On December 13, 1987 the Rainbow Warrior was raised and finally laid to rest down in Matauri Bay, on the eastern coast of New Zealand's North Island. The boat will form an artificial reef and provide a sanctuary for marine life.

In recent years, Greenpeace has been expanding into Eastern Europe. It questions the safety of every currently operating nuclear reactor in Europe. Many are very poorly built. Members visited Chornobyl after the explosion on April 26, 1986, examined the cover of Nuclear Reactor Number Four and expressed concern that it can ever be repaired. Norton Anderson, a Greenpeace representative in Ukraine, met with Dr. Yuriy Shcherbak, chairman of Zelenyi Svit, and together they agreed that the International Atomic Energy Agency is putting a great deal of effort in concealing the true consequences of the Chornobyl tragedy.

— submitted by Helen Raycheba

Sources:

1. *Brown, Michael and May, John, The Greenpeace Story, Prentice-Hall Canada, 1989.*
2. *Edmonton Journal, October 6, 1991.*
3. *Interview with Dr. Ernest E. McCoy, Edmonton, December 7, 1991.*
4. *Ukrainian News, Edmonton, July, 1991.*

CONFERENCE NEWS

THE UKRAINIAN RELIGIOUS TRADITION IN CANADA

From June 19 to 21, 1992 St. Andrew's College in Winnipeg will be hosting a major academic conference on the theme "The Ukrainian Religious Tradition in Canada". The conference chairpersons are Dr. Oleh Gerus (Chairman of the Board of Directors, St. Andrew's College and Professor of History, University of Manitoba) and Dr. Roman Yereniuk (Principal of St. Andrew's College and professor in the Faculty of Theology).

The purpose of this conference is to discuss and analyze in a scholarly manner the 100-year religious heritage of Ukrainian Canadians, with emphasis on the Ukrainian Orthodox Church. In so doing, the conference organizers hope to make a worthwhile contribution to the overall academic studies of Ukrainians in Canada throughout the Centennial Year of Ukrainian Canadian settlement.

The conference is being organized into eight sessions of three presentations each. The topics to be discussed include: an analysis of the historical development of the Ukrainian Canadian religious traditions (including local histories), a study of liturgical traditions, a sociological and demographic analysis, a study of Ukrainian Canadian iconography, architectural trends and traditions, as well as the subject of ethnicity and religiosity.

Plans are underway to publish the conference papers.

Continued on page 21

Ukrainian Religious Tradition
continued from page 20

Organizers hope to attract not only academicians and history or religion specialists but also to bring together members of the Ukrainian community and general public interested in the traditions of Ukrainian Canadians.

The conference will include a formal banquet to celebrate the 45th Anniversary of St. Andrew's College (1946/47 — 1991/92).

Registration cost for the complete conference package, including meals and the Anniversary Banquet is $100.00 per person. Individual tickets will be available for the banquet only ($50.00), as well as tickets for only the conference sessions, excluding meals ($25.00).Group meal package will be offered ($35.00) or meal tickets may be purchased on an individual basis.

The conference sessions will all be held on the spacious premises of St. Andrew's College. A limited number of rooms will be available for conference attendees, in the College residence.

ST. MICHAEL'S UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH - GARDENTON, MB.
THE FIRST UKRAINIAN CHURCH IN CANADA

For further information please telephone St. Andrew's College at (204) 474-8894, or write to:
"Ukrainian Religious Tradition Conference"
St. Andrew's College
475 Dysart Road
Winnipeg, Manitoba
R3T 2M7

REPORTS

ANNUAL REPORT: U.W.A.C. SOPHIA RUSOVA BRANCH, TORONTO

This report was first presented to the Toronto and Area Council of Women.

This has been a busy and exciting year for the Women's Association of Canada, celebrating the centenary of Ukrainian Settlement in Canada and the incredible and historical event when Ukraine declared her independence. Many special events honouring our pioneers have been organized throughout our city and across Canada, in which our members took part.

The changing affairs in Ukraine and the centennial celebrations have brought a growing interest in the lives of our pioneers and the heritage they have contributed to the development of Canada, sharing national consciousness and identity.

We prepared a condensed history of our Women's Association which was included in a documentary published by the Toronto Branch of the Ukrainian Canadian Congress.

Our Museum Committee organized a display in our parish foyer: exhibiting some historical passports, stamps, posters and old photographs of our early settlers and founders of our community. A much larger and more detailed exhibit, including early costumes, is displayed at the Ukrainian Museum located in St. Vladimir's Institute. Also in conjunction with the centennial a video by the National Film Board of Canada, titled "Legacy to a New Land", was shown to our members.

Continued on page 22

Annual Report
continued from page 21

We had the opportunity to host students from Ukraine who were on an exchange program for internship training, and the excitement of visiting groups of children, victims of the Chernobyl catastrophe.

In communicating with the newly re-established women's groups in Ukraine and by exchanging news and publications, we have learned that their main concern is helping orphans and sick children from the Chernobyl and Kyiv regions and to promote Ukrainian culture that has been suppressed for so many years. We were happy to learn that a Ukrainian Salvation Army has been registered in the city of Lviv in Western Ukraine.

This past year three of our members were awarded for their volunteer services in the community.

Several of our branches took part in a symposium on "Harassment" and a workshop on "Meeting the Needs of Today's Younger Members".

A tour was organized to visit the Hamilton Art Gallery where "The Spirit of Ukraine" exhibit is displayed. A series of 12 original paintings relating to "Ukrainian Pioneer Women" by William Kurelek, is also being shown in major galleries in thoughout Canada, and is sponsored by the Ukrainian Women's Association of Canada.

Through the medium of our national bulletin and monthly journal "Promin", our environment chairman has been informing readers about the hazardous chemical threats to our health, especially the children.

From our fund-raising events we contribute to and support social welfare groups, cultural and leadership training for our youth, a scholarship fund for theological students, a building fund for the aged, and by sending parcels to Brazil and Ukraine, we provide aid for the needy.

National Citizenship Week was on the agenda at our April meeting emphasizing its importance on this significant 125 anniversary of Confederation. These are a few highlights of a busy year.

— Respectfully submitted by
Sonia Wertelecky, president,
Helena Melnyk Marko, delegate

VOYAGE

Locked in my berth as though it were
my coffin. Even turning my head
made the sickness worse. I retched emptiness
itself. The other women took turns
helping the sick, keeping the children clean.

My daughters ran free over the ship
making friends with the sailors, who remembered
their own children, and were kind. "Mother, get up,
come up to the deck; in the wind you'll feel better.
There's dancing, the sailors play accordion."
I shut my eyes and wished to die.

By the time the boat came into harbour
I was able to wash and dress myself, hold down
a little bread. Before we could leave there had to be
inspection. Department of Immigration, Department
of Infectious Diseases. Loud, purple stamps.

They didn't explain, just motioned us
into separate rooms, men and women.
Strip to the skin — babies, even the very old.
I had never been naked before to any eyes
but the night's. We stumbled, walking past the doctors,
turning our eyes away. But I saw the old women,
breasts, bellies like emptied sacks:
skin aprons tied around their bones.

In the train from Halifax to Toronto
we sit up through a day and a night. The countryside spills
like rain off the windows. One strangeness
after another. Land without hedges or fences,
trees that have no names.

Coats buttoned to the chin, hands gloved,
our hats pulled down. We have shown
enough of ourselves to strangers.

— by Dr. Janice Kulyk Keefer,
Professor of Creative English
University of Guelph

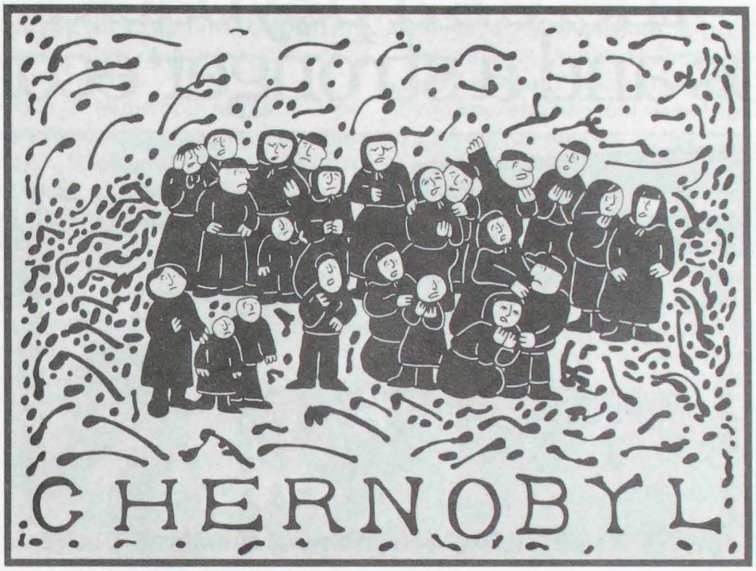

CHERNOBYL — THE AFTERMATH

A unique exhibit of pen and ink cartoon drawings with watercolour is currently on display at the Ukrainian Cultural and Educational Centre — Oseredok in Winnipeg.

Titled "Chernobyl — The Aftermath", the exhibit features drawings by Ukrainian Canadian artist Kathy Nicholaichuk and portrays two themes relating to the effect of the Chernobyl disaster — one dealing with fragments of news and personal accounts of the accident, and the second with how the sentimental images of old country farm life may have been changed forever.

While cartoon drawings may seem an unconventional method of illustrating the tragic plight of Ukrainians living through the aftermath of Chernobyl, for artist and film-maker Nicholaichuk they were a natural vehicle for expression. In an interview with the "Winnipeg Free Press" Nicholaichuk explained that, "these are cartoon-style but they're not humorous drawings. They're quite sympathetic in their portrayal of the people."

Nicholaichuk also said that people can become quite depressed and disaffected from an issue by a barage of depressing newspaper and television photos. Thus, her work sets out to challenge those customary forms while creating art which does justice to its subjects.

Kathy Nicholaichuk began her interest in creative media by studying photography at the Walter Murray Collegiate in Saskatoon and then proceeded to the University of Saskatchewan where she studied Fine Arts, majoring in photography and print-making, and graduating with Distinction in 1980. She then moved to Toronto where she studied filmmaking at Ryerson Polytechnical Institute, graduating in 1985 with a bachelor of Applied Art in Motion Picture Studies.

She has produced two documentary films: "Women and Pills — A Look at the Use of Legal Drugs", about valium addiction and recovery, and "Of the Heart and Mind: The Lives and Work of Saul Field and Jean Townsend", about two Toronto printmakers.

Kathy Nicholaichuk is currently employed at the Ontario Science Centre as an audio-visual designer.

The Winnipeg exhibit opened April 15, 1992 to coincide with the sixth anniversary of the world's worst nuclear accident, and runs until June 30, 1992.

When you buy Canadian, there's a payback. In jobs and a stronger economy.

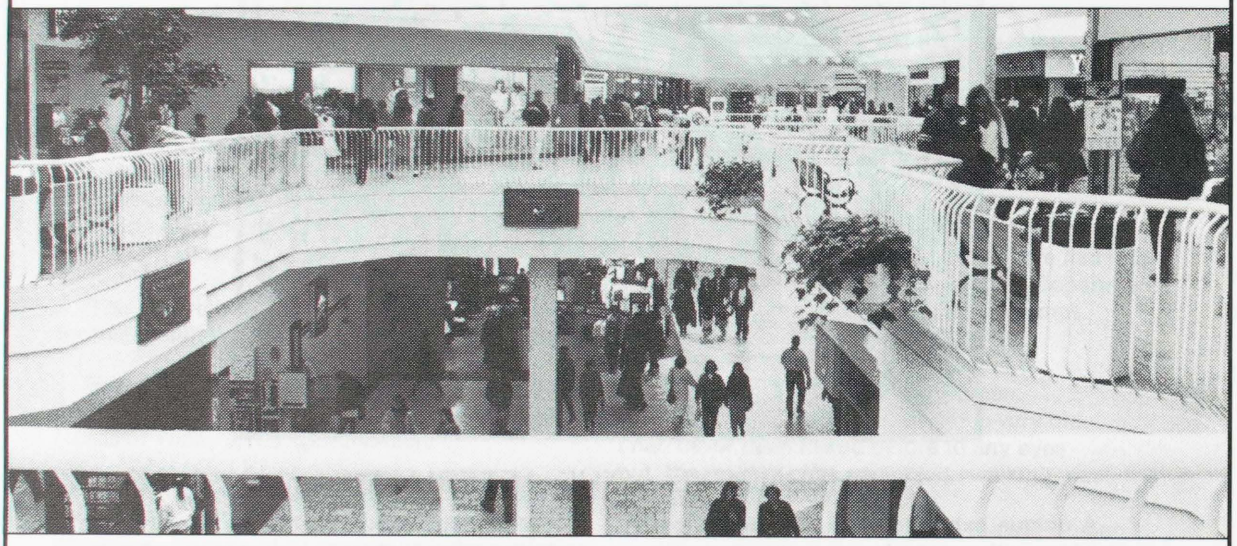

EVERY TIME YOU GO SHOPPING, YOU'VE GOT CHOICES TO MAKE AND DECISIONS TO REACH. ✱ CERTAINLY, YOU SHOULD COMPARE PRICE AND QUALITY. THEN, TAKE A MINUTE TO THINK ABOUT CANADA. ✱ BECAUSE WHEN YOU BUY A CANADIAN-MADE PRODUCT OR SERVICE, OR SHOP IN A CANADIAN STORE...THERE'S A PAYBACK.

✱ IN CANADIAN JOBS AND A STRONGER ECONOMY. ✱ CANADA. BUY INTO IT.

Canada Buy into it

Canada

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА ВІДДІЛУ СУК ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ВІННІПЕҐ, МАН.

Дня 1-го березня за старанням Комітету Членства відділу ім. Лесі Українки відбулося свято Членства.

Свято відбулося в авдиторії катедри Пресвятої Трійці. Заля була відповідно вдекорована квітами і стрічками. Членкині в гарно вишитих українських сорочках, вдекоровані корсажами, пишно виділялись серед присутніх.

Голова відділу пані Олена Ґерриті привітала членкинь і гостей, настоятель протоієрей С. Кіцюк прочитав молитву, а Митрополит Василій поблагословив присутніх. Покійним проспівали „Вічная Пам'ять".

Програмою керувала голова Комітету Членства пані Оля Ковальчук. Комітет членства постарався зробити виставку ткацьких виробів (виготовлених студентами на курсах ткання) та знимок із попередніх імпрез відділу.

Пані Ковальчук попросила присутніх оглянути виставку, але перше представила і просила вислухати головну доповідачку, голову провінційної манітобської управи, пані Соню Бейзик.

Пані Бейзик привітала присутніх, висловила признання членкам, які були назначені на нагороди за свою довголітню працю.

Доповідь пані Бейзик „Від чого залежить успіх праці організації" була цікава і повчальна. Головне в праці організації — це свідомість взятих завдань, розважність у їх виконанні, толерантність, довір'я, співпраця між членами. Доповідь закінчила словами: „Нехай наш смолоскип огріє серця кожної з нас любов'ю до всього рідного; хай освічує нам дорогу в майбутнє, хай вказує нам дорогу до тих високих ідеалів, до яких вела нас наша велика поетка Леся Українка, що „ніхто не має більшої любови як той, хто душу покладе за друзів своїх".

Після цього було відзначення заслужених членок. За 60-ти літню працю в відділі було відзначено двох членок: пані Марію Юрків (представила пані Г. Ласько) і пані Павліну Кревецьку (представила добродійка М. Керніцька). П'ятдесятилітню членку, Євгенію Соломон, представила пані Р. Кондра. Почесну членку пані Ангелину Павлик представила пані Д. Терновецька. Пані Галя Романюк (25-ти літня членка) була відсутня. Відзначення вручила всім членкам пані Соня Бейзик.

Далі програму вела членка комітету, пані Софія Дзюба. Вона представила нововписаних членок: Р. Манчуленко, д-р І. Тарнавецьку, М. Тарнавецьку-Зурек, П. Лисак, А. Сірей, Л. Павенську і М. Джус. Після представлення членок їм було вручено червоні маки і новий статут Союзу Українок Канади.

Молодша група танцюристів „Розмай" протанцювала „Гуцульський танок", а старша — „Буковинку". Танцюристи були щедро нагороджені оплесками.

Митрополит Василій в своєму виступі наголосив важливість жіночої організації для церкви: „жіноча організація Союз Українок Канади є великим спасінням для нашої православної церкви", а також закликав всіх і надалі нести „смолоскип" з гордістю.

Членка Комітету пані Г. Ласько на закінчення висловила подяку присутнім як і тим, що прислужились до організування свята членства.

Збори закрились молитвою (о. Кіцюк прочитав) і благословенням Блаженнішого Митрополита.

Єлисавета Білич,
референтка.

Наталя Забіла

І ЗНОВ ВЕСНА

І знов весна. Вже зовсім близько.
Знов прокидається життя,
Немов в засніженій колисці
Рум'яне всхміхнене дитя.

Одвічний, звичний та чудесний
В природі точиться двобій.
І всі прожиті мною весни
Зринають в пам'яті моїй.

Бували й радощі, й страждання.
Але щораз, на всій путі,
Нові пориви й сподівання
Будили в серці весни ті.

І хоч не два й не три десятки,
А цілих сім десятків їх!
Та знов весна!...Й немов спочатку
Все знов з'являється на світ.

СВЯТО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА ПРИ ПАРАФІЇ СВ. ІЛЛІ В ЕДМОНТОНІ

29-го березня 1992 р. парафіяни після служби Божої зібрались вшанувати пам'ять великого поета і нашого пророка Тараса Шевченка. Вступне слово сказав господар Василь Муканик.

Церковний хор під дириґентурою проф. Сергія Яременка проспівав „Заповіт", „На високій дуже кручі", „ Думи мої".

Доповідь про Тараса Шевченка прочитав протоієрей Микола Дерев'янка, Василь Драганчук продеклямував поему „Тарасова ніч" і „Сон".

Проф. С. Яременко на скрипці, а Наталка Дерев'янка на фортепіано виконали твір Безкоровайного „Думка". Марія Дерев'янка при супроводі проф. С. Яременка і сестри Наталки проспівала дві пісні: „По діброві вітер віє", муз. Стеценка і „Учітеся брати мої...", муз. С. Яременка.

Хор проспівав ще кілька пісень: „Зоре моя, вечірняя", „Реве та стогне Дніпр широкий", „Садок вишневий коло хати".

В кінцевому слові отець Дерев'янка подякував виконавцям і учасникам концерту.

Свято закінчили співом „Ще не вмерла Україна".

Жіночий відділ приготував перекуску. В теплій, приємній атмосфері закінчилось це свято.

Катерина Рожак

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА

(В ч. 2, лютий 1992 р. поданий опис ювілею, на просьбу відділу додаємо ще одну знимку).

Сидять (зліва) Марія Мороз, Марія Їлащук, Параска Басараба, Марія Паламарик, Марія Івасюк, Тетяна Тивонюк, Параска Варава, Марія Рамон, Розалія Стрембіцька, добр. Туржанська, Карла Козак (пров. голова)
Стоять (зліва) Розалія Росічук, Марія Клим, Катерина Сербан, Марія Кокотайло, Марія Антонук, Марія Криколович, Розалія Куплі, Ліз Рошко, Дорис Мандзук, Стефка Семака, Павліна Садовий, Бессі Дін, Дорис Кучмак, Елена Палічук, Ольга Прадій, Ольга Головайчук, Марія Натчук, Лоіс Врайт

МИ СПІВАЄМО

Грицько Бойко

ХТО ГАРНО СПІВАВ

— Хто це гарно так співав?
— Ми із татом, брате!
— Ну, а хто невлад пищав?
— То, напевно, тато...

Кузьма Журба

ХТО КРАЩЕ СПІВАЄ

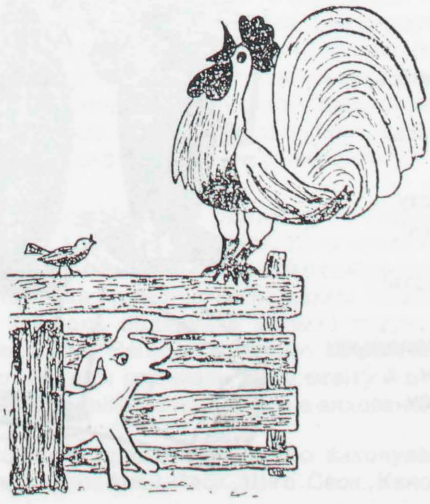

Ходить півень по двору,
піє пісеньку стару:
Ку-ку-рі-ку!
Ку-ку-рі-ку!

— Ну, який же ти співак? —
Це горобчик мовив так. —
Ось послухай справжній спів:
Ців-ців-ців!

Обізвався тут Рябко:
— Слід співати отако:
Гав, гав, гав! —
І усіх перелякав.

Алла Коссовська
Ілюстрації Ніни Мриц

БРАВІ АСТРОНАВТИ

Тато на роботі,
Мама десь у місті,
Ну, а ми з Володьком
Летимо на Місяць!

Ми собі кабіну
Гарну збудували:
Догори ногами
Три стільці зв'язали.

Пилосмок позаду
Править за ракету,
Летимо на Місяць,
На нову плянету!

Натягли шоломи,
Що для гри в бейсбола,
Підтягли кабіну
До самого столу.

Стій! Ще окуляри —
Очі захистити,
Щоб не засліпили
Нас метеорити.

Є і окуляри!
Ми обидва раді,
Бо знайшли дві пари
В маминій шухляді.

„Ну, залазь в кабіну
І мовчи, ні слова
Раз, два, три — пускаю,
Летимо, готово!"

І летить крізь хмари
Догори ракета,
А навколо зорі,
А кругом — плянети!

Та почувся гуркіт,
Щось таке зчинилось,
І кабіна наша
Раптом розлетілась!

Три стільці відразу
По кутках кімнати!
За розбиту вазу
Насварить нас мати!

— Ну, вставай, Володьку,
Перестань ревіти,
Це зробили шкоду
Нам метеорити!

Але ми відважні,
Браві астронавти,
Нас не залякаєш!
І, щоб добре знав ти:

Ми нову кабіну
Зараз побудуєм,
Нам немає спину,
Місяць завоюєм!

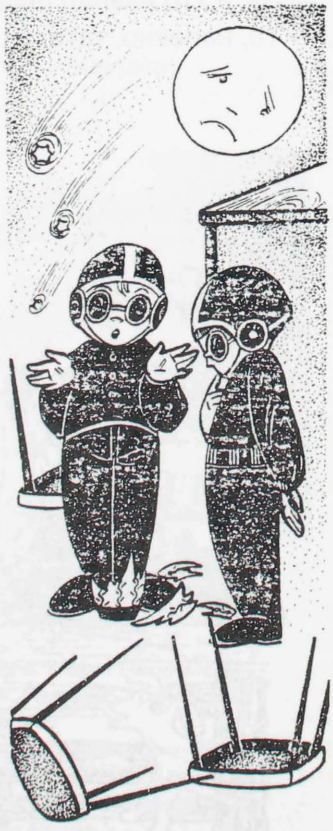

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

БЛ. П. АРХИПРЕСВІТЕР МИХАЙЛО БОДНАРЧУК

ТОРОНТО, ОНТ.

В понеділок, 22-го липня 1991 року в лікарні Міссісаґа, Онт. спочив у Бозі бл. п. Архипресвітер Михайло Боднарчук, довголітній настоятель Собору Св. Димитрія в Ню Торонто, Онт.

Народився о. Михайло 26-го листопада 1917 року в Ґронлид, Саск. в сім'ї дяка. Там виростав, виховувався, здобув початкову й середню освіту, пройшов чотири роки Богословських студій у Духовній Семінарії Української Православної Церкви в Канаді, в місті Вінніпеґу, Ман., а "В.А." здобув від Саскачеванського університету.

Одружився Михайло Боднарчук з Лідією з родини о. Т. і добр. М. Кисилюк, 12-го липня 1940 року. Того ж року був висвячений в сан диякона і сан священика Архиєпископом Іваном Теодоровичем. Господь обдарував молоде подружжя чотирма дітьми: Євгеном, Савелею, Мирославом і Лісою. Усі діти отримали вищу освіту й отримали добре релігійно-національне виховання.

Священичу працю о. Михайло виконував у таких парафіях: Аран, Саск., Шіго, Саск., Канора, Саск., Саскатун, Саск., Виндзор, Онт. та останніх 24 роки невтомно працював в Ню Торонто, Онт. Архипресвітер Михайло протягом 50-ти років служив церкві чесно й віддано не шкодуючи своїх сил, талантів та прекрасного ліричного тенорового голосу, щоб в його храмі Богослужіння прикрашалося завжди хорошим і мелодійним співом. Як ревний, чулий і доброзичливий пастир здобув собі високий авторитет, велику пошану і любов парафіян. А провід нашої Церкви високо оцінив його працю й нагородив о.Михайла багатьма нагородами, включно з Архипресвітерством.

Похоронні відправи та Заупокійну Службу Божу відслужено 25-го липня 1991 року в Соборі Св. Димитрія, котру з благословення Блаженнішого Митрополита Василія очолив Преосвященніший Єпископ Юрій під милозвучний спів хору під керівництвом дириґентів Н. Олійника та його зятя Віктора Коваленка. Єпископ Юрій у своєму слові тепло, сердечно та високо оцінив 50-літню священичу працю о. Михайла та висловив глибоке співчуття родині від себе і проводу нашої Церкви. Отець Шкрумеда говорив від Парафії Гемільтон.

Попрощатися з улюбленим собратом і пастирем, помолитися за спокій його душі та провести його в останню дорогу прибуло 13 священиків, сотки численних шанувальників покійного, представник від Єпископа Англіканської Церкви в Торонто свящ. Лител та священик від Української Католицької Церкви в Ню Торонто.

Архипресвітер Михайло Боднарчук відійшов до Господа на 74 році трудолюбивого життя. Залишив у глибокому смутку добродійку Лідію, дітей: учителя Євгена; завідуючу відділом при українському музеї в Саскатуні — Савелю Бойчук; о. диякона, учителя, Мирослава і адвоката Лісу; внуків: Маркіяна, Лісу, Михайла Бойчуків та Соню Боднарчук, 100-річного батька Павла, що був присутній на похороні й рідних братів: Володимира і Йосифа з родинами. Тіло покійного о. Михайла спочиває на кладовищі Св. Володимира в Оквил, Онт. на священичій секції.

Протопресвітер П. Бублик

БЛ. П. МАРІЯ МАРКО
ВІННІПЕҐ, МАН.

4-го березня 1992 року упокоїлась Марія Марко, на 95 році свого трудолюбивого життя.

Покійна була одною із основних-працівниць Союзу Українок Канади і приклала багато праці й зусиль у розбудові цієї установи.

Марія народилась в 1896 р. в родині Максима і Параскевії Марків в селі Радехів, в Галичині. В 1901 р. батько Марії, шукаючи кращої долі поза межами батьківщини, перебрались до Канади і поселились в Манітобі, в околиці Поплар Парк.

Початкову науку вона отримала у місцевій околиці; а вищу освіту здобула у Вінніпеґу і в Саскатуні, перебуваючи в Інституті П. Могили. Вона брала активну участь в усіх ділянках Інституту. З часом, повернувшись на сталий побут до Вінніпеґу, продовжувала науку як конструкторка одягу, і це остаточно стало її професією.

Заінтересована громадською працею, покійна в скорім часі вписується в членство до громади св. Покрови і до СУК, відділу Княгині Ольги. З часом, переходить до громади св. Михаїла і відділу О. Кобилянської. А коли заснувався відділ Л. Українки при Катедрі Пресвятої Тройці, то Марія Марко стала членкою цього відділу.

Вона була відданою працівницею на церковно-народнім полі. Від 1933-35 рр. займала пост заступниці голови в Централі СУК, від 1934-36 рр. була першою провінційною головою на Манітобу, потім головою відділу Княгині Ольги й два рази головою відділу Л. Українки. Також вона була представницею СУК до крайової управи Жіночого КУК, головою льокального відділу КУК. Поза те, займала позиції як секретарка та працювала в різних комітетах.

Марія Марко була жертвенна на різні церковні-народні потреби. Заходом її пожертв, в пам'ять її родичів, вкладено ікони-мозаїки на фасадній стіні льокального храму, які зображують Пресвяту Тройцю. Вона теж зложила поважну суму на пропам'ятну стипендію Колеґії св. Андрея в пам'ять свого брата Григорія.

Похоронними відправами займались протопресвітер Д. Лучак і В. Слюзар. Панахиду відправлено в похоронім заведенню „Кропо", де катедральний хор під проводом В. Богоноса супроводив панахидні молитви. Похоронні відправи відслужено в Катедрі Пресвятої Тройці.

Після похоронних відправ присутні зійшли до авдиторії, де був поданий поминальний обід членкинями відділу Л. Українки. Промови співчуття висловили: голова громади — Петро Ольховецький, провінційна голова — Соня Бейзик і голова відділу — Олена Ґеритті. Слово подяки склав племінник, Гриць Марко. Предсідником похоронної трапези був Протопресв. Д. Лучак.

Тіло покійної Марії перевезено до Поплар Парк і похоронено на цвинтарі біля могили її родичів.

Нехай Господь Бог оселить душу спочилої Марії в Царстві Небеснім!

Вічна їй пам'ять!

Єлисавета Білич

З глибоким жалем у серці згадую першу річницю покійного мого дорогого мужа, тата і дідуся, **Григорія Кріпкого,** котрий упокоївся 22-го червня 1991 року на 81-му році свого трудолюбивого життя.

У його світлу пам'ять дарую на журнал „Промінь" $100.00, як нев'янучий вінок на його могилу.

Вічна йому пам'ять!

Сумуюча дружина Єлисавета
діти і внуки.
Мічам, Саск.

У незабутню пам'ять мого мужа, нашого батька і дідуся **Олександра Козіра,** котрий відійшов від нас 18 років тому, даруємо $66.00 на журнал „Промінь" замість квітів на його могилу.

Галина Козір — дружина,
діти і внуки.
Едмонтон, Альберта.

БЛ. П. АННА ГАЛИК
ВОТЕРФОРД, ОНТ.

У першу річницю упокоєння нашої мами, баби і прабаби у неділю 5-го квітня отець Планіда відслужив панахиду у супроводі хору.

На панахиді була присутня родина: діти, внуки і правнуки приїхали вшанувати пам'ять покійної. Була присутня і вся Вотерфордська громада.

Родина приготовила перекуску і обід, на який були запрошені всі присутні.

Пан і пані Андрушко висловили щире співчуття, як також і п. Макодайнські.

Син Петро разом з родиною щиро подякував присутнім і у пам'ять своєї мами пожертвував $500.00 на православну церкву св. Покрови в Вотерфорд.

Дочка покійної Розалія Свиридович подарувала $50.00 на жіноче товариство у пам'ять мами, також подякувала всім за присутність.

Внук Касіян подякував присутнім від всіх внуків.

Син Касіян і дружина Леся Галик подарували $500.00 на пам'ятник в ім'я мами і батька — Анни і Гната Галик. Пам'ятник українським піонерам буде поставлений біля місцевої ратуші (Hamilton City Hall).

Анна і Гнат Галик були одні з перших поселенців, які приїхали в Канаду і приклали багато труду, щоб забезпечити краще життя своїм дітям, внукам, правнукам.

Касіян і Леся Галик дарують $50.00 на „Вісник" і $50.00 на „Промінь" у пам'ять мами.

Вічна їй пам'ять!

Леся Галик

В пам'ять покійних наших родичів, **Івана Ґабриша,** що упокоївся 14-го лютого 1963 р. і **Юлії Ґабриш** (упокоїлась 19-го квітня 1970 р.), а також у пам'ять **Василя Дем'янюка** (упокоївся 2-го лютого 1977 р.) і **Марії Дем'янюк,** що упокоїлась 12-го квітня 1988 р., даруємо $25.00 на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на їхні могили.

Роман і Михайліна Дем'янюк
Кемрозе, Альберта

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, тата, діда і прадіда **Петра Фідика,** котрий упокоївся 22-го травня 1990 року, дарую на журнал „Промінь" $25.00 замість квітів на могилу покійного.

Вічна йому пам'ять!

Катерина Фідик — дружина,
діти і внуки
Мелфорт, Саск.

БЛ. П. ДМИТРО ЗУЗАК

У світлу пам'ять дорогого мужа, батька, діда і прадіда, бл. п. **Дмитра Зузака,** який упокоївся в квітні 1972 року, дарую на журнал „Промінь" $50.00 замість квітів на могилу покійного.

Дружина Анна,
діти, внуки і правнуки.
Едмонтон, Альберта.

В пам'ять наших дорогих покійних родичів **Марії і Дмитра Фербей,** котрі упокоїлися в квітні 1961 р., даруємо на прес. фонд „Променя" $30.00.

Вічна їм пам'ять!

Наталка Мельничук і Леся Івасюк
Едмонтон, Альта.

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ ДОКТОРА О. ВАСИЛЯ І ДОБР. МАРІЇ (ВАРВАРИ) ПАВЕНСЬКИХ

ФОРТ ФРАНСЕС, ОНТ.

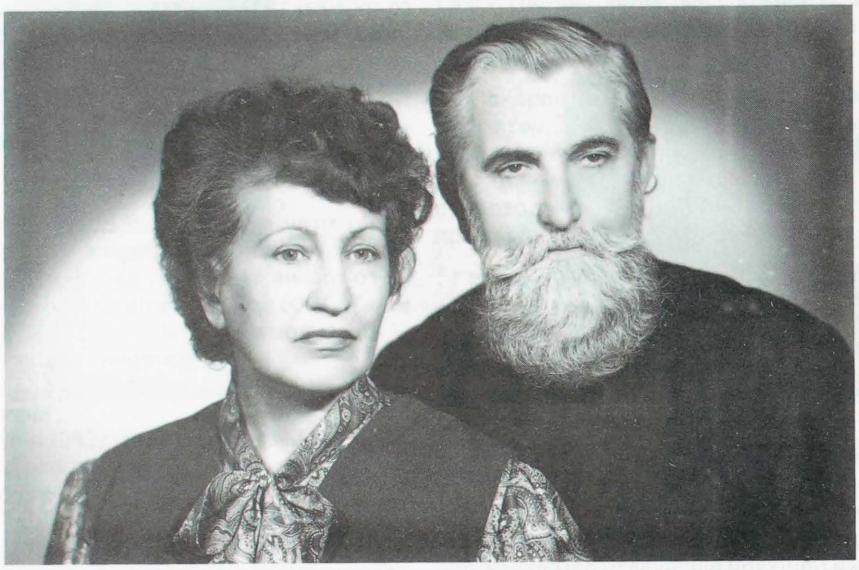

1-го червня, 1992 року виповнюється рівно п'ятдесят літ від того дня, коли відбулось вінчання Василя і Марії (Варвари) Павенських в місті Яси в далекій Румунії.

З нагоди цього славного ювілею, сердечно вітаємо наших дорогих батьків, бажаємо кріпкого здоров'я, радости і многая літа.

Також висловлюємо наше щире признання всім тим людям, в Форт Франсесі і у Вінніпезі, які допомогли чим тільки могли, моїм батькам і моїй сім'ї від самого першого дня нашого перебування в Канаді.

син Михайло (Святослав),
невістка Людмила
і внучки Лариса і Катерина

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Winnipeg	$100.00
U.W.A.C. St. Andrew's Church Branch, Toronto	100.00
U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Yorkton	88.00
Mrs. E. Kozak (St. Catharines)	51.00
Mr. Steve Boyechko (Radway, Alta.)	50.00
Mrs. M. Ciona (Blaine Lake, Sask.)	50.00
Mr. Peter Humeniuk (Winnipeg)	50.00
Mrs. Nadia Kobylnyk (Calgary)	50.00
Mrs. Anne Kucherava (Yorkton)	50.00
U.W.A.C. St. John's Cathedral Branch, Edmonton	50.00
Mrs. N. Deptuch (Saskatoon)	40.00
Mrs. L. Ewasiuk (Edmonton)	30.00
Mrs. Katherine Fidyk (Melfort, Sask.)	25.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Stenen, Sask.	25.00
U.W.A.C. Manitoba Provincial Executive, Winnipeg	25.00
Mrs. Olga Procwat (Hamilton)	20.00
Mrs. O. Gauk (Edmonton)	16.00
Mrs. A. Hemstead (Toronto)	16.00

Ms. V. Shevchuk (Willowdale, Ont.)	16.00
Mrs. O. Wankewycz (Etobicoke, Ont.)	16.00
Mrs. L. Bodnarchuk (Mississauga, Ont.)	15.00
Mrs. Halyna Wlad (Winnipeg)	15.00
Mrs. Lena Yaremchuk (Myrnam, Alta.)	15.00
Mrs. Pauline Yaremchuk (Myrnam, Alta.)	15.00
Mrs. O. Patryluk (Regina)	14.00
Mrs. A. Bodnar (Toronto)	13.00
Mrs. A. Zmiyiwsky (Thunder Bay)	13.00
Mrs. Anna Kondra Derkach (Canora, Sask.)	10.00
Mr. W. Gulewicz (Montreal)	10.00
Mrs. A. Krupa (Edmonton)	10.00
Mrs. D. Pasichnyk (Maple Ridge, B.C.)	10.00
Mrs. O. Semeniuk (Thamesford, Ont.)	10.00
Mrs. S. Temrick (Revelstoke, B.C.)	10.00
Ukrainian Seniors of St. John's Cathedral, Edmonton	10.00
Mrs. Oksana Buchko (Delta, B.C.)	8.00
Mrs. Maria Chayka (Saskatoon)	8.00
Mr. Peter Chyzowski (North Battleford, Sask.)	8.00
Mrs. S. Davyduke (Ituna, Sask.)	8.00
Mrs. Olena Dziubenko (Vancouver)	8.00
Mrs. S. Geleta (Abbotsford, B.C.)	8.00
Mrs. Tamara Hawryshkiw (Winnipeg.)	8.00
Mrs. Pauline Karman (Toronto)	8.00
Mrs. Stella Katchen (Angusville, Man.)	8.00
Mrs. O. Kowcz (Montreal)	8.00
Mrs. S. Kulba (Montreal)	8.00
Mrs. O. Nykiforuk (Richard, Sask.)	8.00
Mrs. Pauline Sawadsky (Lachine, Que.)	8.00
Mrs. Mary Szkolar (Edmonton)	8.00
Mrs. M. Tekela (Montreal)	8.00
Mrs. M. Wenger (Montreal)	8.00
Mrs. S. Yurkiwsky (Edmonton)	8.00
U.W.A.C. Gilbert Plains, Man.	8.00
Mrs. Mabel Luciuk (Prince Albert, Sask.)	7.00
Mrs. P. Boychuk (Grimsby, Ont.)	6.00
Mrs. Minnie Demaniuk (Camrose, Alta.)	6.00
Mrs. Maria Hnatiuk (Tway, Sask.)	6.00
Mrs. N. Kozey (Toronto)	6.00
Mrs. S. Kushniruk (Elfros, Sask.)	6.00
Mrs. Bess Trischuk (Ottawa)	6.00
Mrs. Rose Antymniuk (Saskatoon)	5.00
Mrs. Anastasia Belbas (Etobicoke, Ont.)	5.00
Mrs. Annie Danelovich (Edmonton)	5.00
Mrs. P. Dvernechuk (Toronto)	5.00
Mrs. Anne Fedun (Toronto)	5.00
Mrs. Mary Manuck (Surrey, B.C.)	5.00
Mrs. Ksenia Pukas (Montreal)	5.00
Mrs. O. Semeniuk (Amherstburg, Ont.)	5.00
Mrs. H. Sluzar (Winnipeg)	5.00
Mrs. S. Woytowich (Surrey, B.C.)	5.00
Mrs. Natalie Ball (Burlington, Ont.)	3.00
Mrs. V. Balon (Saskatoon)	3.00
Mr. John Baran (Winnipeg)	3.00
Mrs. T. Boychuk (Espanola, Ont.)	3.00
Mrs. B. Boyko (Thunder Bay)	3.00
Mrs. W. Bukacz (Montreal)	3.00
Mrs. John N. Chytyk (Wakaw, Sask.)	3.00
Mrs. Paula Danylchuk (Canora, Sask.)	3.00
Mrs. Ema Demchuk (Hamilton)	3.00
Mrs. V. Dragan (Montreal)	3.00
Mrs. Mabel Gonta (Oshawa, Ont.)	3.00
Mrs. Irene Hrach (Edmonton)	3.00
Mrs. S. Hrynyk (Edmonton)	3.00
Mrs. W. Hubar (Chatham, Ont.)	3.00
Mrs. K. Huryn (Surrey, B.C.)	3.00
Miss Olga Kaminsky (Edmonton)	3.00
Mrs. Wasylyna Klapey (Edmonton)	3.00
Mrs. Jean Komaransky (Grandview, Alta.)	3.00
Mrs. Liz Korol (Edmonton)	3.00
Mrs. Dorothy Korpan (Edmonton)	3.00
Mrs. M. Korpan (Regina, Sask.)	3.00
Mrs. O. Kravetz (Surrey, B.C.)	3.00
Mr. Bohdan Lysak (Weirdale, Sask.)	3.00
Mrs. Ann Meleshko (Edmonton)	3.00
Mrs. M. Mitran (Kelowna, B.C.)	3.00
Mrs. Ann Nykoniuk (Surrey, B.C.)	3.00
Mrs. Anna Olychowsky (Edmonton)	3.00
Mrs. M. Pawlik (Saskatoon)	3.00
Mrs. Olecia Pitts (Yorkton)	3.00
Mrs. Annie Rudnisky (Thorhild, Alta.)	3.00
Mrs. Nadia Sachar (St. Albert, Alta.)	3.00
Mrs. Katherine Shumeko (Toronto)	3.00
Mrs. Rose Skakun (Surrey, B.C.)	3.00
Mrs. Sophia Skrypnyk (Edmonton)	3.00
Mrs. Lillie Skwarchuk (Hamilton)	3.00
Mrs. Olga Stalmaschuk (Edmonton)	3.00
Mrs. S. Stefura (Montreal)	3.00
Mrs. Lida Strychowsky (Hamilton)	3.00
Mrs. Teodora Szwed (Hamilton)	3.00
Mrs. Mary Tatarchuk (Toronto)	3.00
Mrs. F. Tarnowetz (Edmonton)	3.00
Mrs. E. Tkachyk (Montreal)	3.00
Mrs. Veronica Trofanuk (Yorkton)	3.00
Mrs. Annie Valigrosky (Uxbridge, Ont.)	3.00
Mrs. Tania Witwicky (Chatham, Ont.)	3.00

The above is a list of donations received and processed by **May 11, 1992**. The next listing will include those processed by **June 12, 1992.**

ROMANIUK MRS E
#305-11030-107 ST
EDMONTON AB
T5H 2Z7

E-8

1 Jan, 93

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
В САСКАТУНІ, САСК.

РЕЛІГІЙНІ — **ЦІНА**

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) 1.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (**A HALF-CENTYRY OF SERVICE TO THE COMMUNITY)** Bilingual **20.00**

НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (**ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE)** Bilingual **10.00**

UKRAINIAN CANADIANA (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ 5.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only) 8.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets) 3.00

UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda 35.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 10.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ 1.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович 5.00

РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ 4.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот-можна висувати роки 1.75, 2.75, 3.00

SMOLOSKYPS 10.00

SPOONS WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... Doz. 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 cards 10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 18 штук і Tax 2.75

POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha ..... each 0.50

VIDEO CASETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only 20.00